



*Chuyện Giáo Điểm

CỘNG RƠM CHO GIÊSU



*Sân nhà thờ Giáo Điểm mấy chiều nay
đông đúc, chộn rộn quá nhỉ!*

Quả là một sự kiện! Vì đây là ngôi nhà thờ nhỏ xíu ở một xã vùng ven, nơi có bãi rác, đường vào lầy lội, hôm nay tưng bừng khác hẳn. Sẽ có một hang đá được dựng lên để chào đón Giáng Sinh. Các chị ở ca đoàn khệ nệ với những bao bịch chứa đầy dây ruy băng, sợi trang kim rực rỡ. Các bạn thiện nguyện lễ mễ với giấy nhựa sơn đen và mấy bó tầm vông to tướng.

Từ từ rồi hang đá cũng được hình thành, đám người cả trẻ con lẫn người lớn túm lại bàn tán xôn xao.

Nhưng sao trong hang sơ sài quá. Trên lớp cỏ khô mỏng mảnh, người ta đặt một đứa bé con trần trụi, hồng hào nằm "tơ hơ"...

- *Im ngay!* Một bà già đang đứng nghiêm trang, kính cẩn quát tướng lên - *Ai bảo chúng mày là đứa trẻ con! Chúa Hàì Đồng, Đấng Cứu Thế sắp đến đấy!*

Rơm Xù im bặt, không dám hó hé. Nó lúi lúi dạt ra một góc.

Nó là một con bé độ 11, 12 tuổi, nhỏ xíu, lấm lem, rất đặc biệt với cái đầu không dài, không ngắn và đỏ quạch, xù

xinh quanh năm. Bởi vậy đám trẻ con sống bám vào bãi rác và mỗi tối kéo về ngủ trên mấy cái sạp trong cái chợ nhỏ ở gần nhà thờ cùng với nó mới đặt cho con bé cái biệt danh "Rơm Xù".

Rơm Xù nghĩ đến “em bé” mà người ta vừa mang đến và đặt vào hang đá. Nó thấy mọi người có vẻ cưng chiều, kính nể “em bé” quá đỗi. Vậy tại sao người ta lại để “em bé” trần trụi, tội nghiệp quá vậy ta? Nó nghĩ đến cái đầu tròn trịa, hồng hào của “em bé”. Bỗng nhiên nó đưa tay lên cào đầu sồn sột.

Cũng đã muộn, mọi người đã ra về hết, các dây đèn xanh đỏ cũng đã được tắt hết (*nhà thờ xứ nghèo nên cũng phải tiết kiệm điện thôi*). Rơm Xù ngồi dậy, ngẩn cổ nhìn qua hàng rào nhà thờ. Hang đá giờ là một khối tối thui, đen sẫm. Không lẽ “em bé” vẫn nằm trong đó một mình? Rơm Xù nhìn dáo dác. Đám bạn của nó cũng đang ngủ lả lóc trên mấy cái sạp rau được “vệ sinh” một cách sơ sài.

Nó lôi cái bao bố - “gia tài” - ra kiểm điểm, đủ thứ linh tinh: dây thun, nút áo, vài mảnh vải nhỏ cũ mềm... Cái mà nó thích nhất là cái gối vải màu vàng, qua thời gian bây giờ đã trở thành một màu... không thể định nghĩa.

Nó nhớ cách đây mấy tháng, có một chị bán hàng “xôn” cuối chợ, chợ gần tan chị ấy mới đến. Chị bán tối, trông chờ vào mấy cô công nhân tan ca. Khi chúng nó chuẩn bị ngủ thì chị cũng dọn đồ về.

Chị hay nhìn nó, hay cho quà nó nhất. Khi thì cái bánh cam, khi thì một khúc khoai mì hấp rắc dừa nạo. Lần sau cùng chị đã cho nó một cái gối nhỏ màu vàng. Rồi chị chuyển đi bán ở nơi khác, vì “Ở đây ế quá...” Chị đã than với nó mấy lần như vậy.

Rơm Xù nhìn cái gối và nghĩ đến em bé nằm trong hang đá. Chẳng phải là nó tiếc cái gối, mà nó biết em bé thì nhỏ xíu... Và lại, nó nhớ chị bán hàng “xôn”... Nó bơi trong bao bị lấy một cái lưới lam được gói trong mấy lần giấy vé số.

Cái này dùng để gọt những sợi dây điện bé tí ti mà nó bóí được trong bãi rác. Bọn chúng nó đưa nào cũng thử vài ba cái.

Nó nghi ngóip đi ra phía cột đèn. Dưới ánh đèn đường con bé bắt đầu xén những lọn tóc xù xính trên đầu mình. Nó cắt lổm xổm một khoảng gần bằng miệng chén. Nó cẩn thận túm hai đầu lọn tóc bằng hai cọng thun. Bỏ vào lòng bàn tay nó vỗ đèn đẹt - lọn tóc xoè ra gần bằng lòng tay nó.

Nó tiến lại sân nhà thờ, và thật nhanh nhẹn, nó vắt vẻo leo qua hàng rào.

Giờ nó đã đứng trước hang đá, trước “em bé” có cái đầu tròn trịa hồng hào. Trong ánh sáng lờ mờ, nó thấy “em bé” cười với nó.

Nó nhanh nhẹn nhấc đầu “em bé”, nhét vội lọn tóc cháy khét của nó xuống dưới, và thoăn thoắt leo hàng rào trở ra.

Nó trèo lên sạp, quờ tay cào cào vào mấy mảng tóc bị xén lổm xổm trên đầu và lẩm bẩm: “chẳng sao, chẳng sao...”

Trong giấc ngủ nó mơ thấy chị bán hàng “xôn”. Chị ấy cười và chúc nó: “Giáng Sinh vui vẻ!”



*Rom Xù
Noel Giáo Điểm 2017*

*Mừng Chúa Giáng Sinh 24/12/2017

TÌM MỘT VÌ SAO

*“Tối tăm bao trùm mặt đất, mù mịt lấp mọi người.
Còn trên người Giavê lóe rạng vinh quang” (Is 60,2)*



Lễ Hiện Linh ngày xưa thường được gọi là Lễ Ba Vua, vì cho rằng mấy đạo sĩ từ Phương Đông đến bái yết hài nhi Giêsu tại Belem là ba vị vua quyền quý, và từ đó phát xuất ý tưởng là các vua chúa trần gian khi nghe tin Đức Giêsu sinh ra cũng phải đến thờ lạy, cho nên Chúa chúng ta thờ là đáng oai quyền, ngang hoặc cao hơn các vị vua chúa.

Ý tưởng này thoát nghe thì có lý, vì là ý nghĩ của loài người. Nhưng Kinh Thánh thì không nói như vậy, vì chỉ ít ngày sau, thánh Giuse đã phải mang Đức Giêsu và Mẹ Người chạy trốn sang xứ Ai Cập xa tít mù khơi.

Vinh quang Thiên Chúa là thế sao? Sự việc này rất khó hiểu, vì nó không xuôi chiều như ý nghĩ của chúng ta.

Trước khi cho Con xuống trần gian, Thiên Chúa đã biết cái cảnh tất bật của Con Ngài. Theo ngôn ngữ thể gian thì có thể nói, Thiên Chúa đã “*đem Con của Ngài đi bỏ chợ*”, nhưng thực sự tình cảnh còn bi đát hơn thế nhiều.

Con Thiên Chúa cành vàng lá ngọc lại phải sinh vào gia đình nghèo xác

nghèo xơ, cuộc đời cứ thế âm thầm lặn dần cho đến chết không manh áo che thân, chôn nhờ nắm mồ của người xa lạ (Mt 27,60).

Tại sao Thiên Chúa lại đầy đọa Con của Ngài như vậy ? Thừa bởi vì : *“Thiên Chúa đã yêu mến thế gian như thế đó, đến nỗi đã ban Con Một Ngài cho thế gian”* (Ga 3,16).

Và sự việc hiển nhiên đã xảy ra như vậy, như trình thuật Tin Mừng theo Matthêu 2,1 : *“Đức Giêsu đã sinh ra ở Belem xứ Giuđê, thời vua Herôđê”*.

Thiên Chúa là Đấng rất mạnh mẽ, nhưng Ngài cũng là một Đức Chúa rất yếu đuối. Thiên Chúa yếu bởi vì Thiên Chúa yêu thương. Đây là một điều lạ lùng, nhưng sự lạ lùng làm cho chúng ta khó hiểu hơn nữa là : **Cái yếu ấy chính là cái bản chất của Thiên Chúa. Vì Thiên Chúa là TÌNH YÊU.**

Quả thật nếu Thiên Chúa không yêu thì không còn có gì để gọi Ngài là Thiên Chúa nữa.

Ngài yếu với kẻ Ngài yêu. Kẻ Ngài yêu là chính mỗi người chúng ta. Ngài yếu vì tất cả chúng ta, bởi vì Ngài luôn thua chúng ta, phải đi bước trước, hạ mình xuống tìm gặp, năn nỉ kêu mời từng người từng người...

Đây là cái yếu của Thiên Chúa. Kinh Thánh nói : *“Ngôi Lời đã trở nên người phạm và cư ngụ giữa chúng ta. Chúng tôi đã được nhìn thấy vinh quang của Người”* (Ga 1,14).

Đây là cái thua của Thiên Chúa : *“Người đời đã đến nhà mình, nhưng người nhà chẳng chịu đón nhận”* (Ga 1,11).

Thiên Chúa phải mượn dịp khai nhân khẩu để đưa trình diện Con Ngài ở Giêrusalem, thì Giêrusalem đuổi Con Ngài ra tận chuồng bò ở Belem.

Giêrusalem có đền thờ của Giavê Thiên Chúa suốt ngày khói hương lễ bái, thì Giêrusalem lại không nhận Con Thiên Chúa, mà còn mở Kinh Thánh chỉ cho Hêrôđê biết chỗ ở của Đức Kitô để truy lùng tiêu diệt.

Thế nhưng từ Phương Đông xa xôi, nơi không có đèn thờ, không có Kinh Thánh, ba đạo sĩ lại ngày đêm rong ruổi, khắp khiêng gập gềnh theo dõi ánh sao để tìm gập cho được Ơn Cứu Độ.

Khi yêu nhau thì có muôn ngàn cách gặp nhau. Khi Đức Giêsu có mặt thì không một sức mạnh của tối tăm nào có thể ngăn cản được Tình Yêu Con Thiên Chúa làm người, sức mạnh tình yêu từ chuồng bò Belem bao phủ Giêrusalem, và lan rộng ra khắp thế giới. Ánh sáng của muôn triệu vì sao yêu thương rơi chan hòa trên mặt đất, trên mọi người, ai đón nhận thì tình yêu Đức Kitô thấm vào lòng và biến đổi người ấy thành con Thiên Chúa. Mấy đạo sĩ trong trình thuật Tin Mừng lễ Hiển Linh chỉ là một số ít tượng trưng cho ngàn ngàn lớp lớp người khác được lãnh ơn cứu độ.

Thánh Phaolô được Thiên Chúa cho hiểu mầu nhiệm này, đã ngây ngất trong niềm vui mà la lớn lên

: “Mầu nhiệm đó là : trong Đức Kitô Giêsu, và nhờ Tin Mừng, các dân ngoại cùng được thừa kế gia nghiệp với người Do Thái, cùng làm thành một thân thể và cùng chia sẻ điều Thiên Chúa hứa.” (Eh 3, 6-7). Thế nào là nên một thân mình, cùng hưởng lời hứa trong Đức Kitô ?

Từ thửa ban đầu Thiên Chúa kết hợp Evà vào một thân mình với Adam trong sự sống của Thiên Chúa. Khi Adam nhìn thấy Evà, lòng vui sướng quá, tay bắt mặt mừng mà nói : “*Đây là xương của tôi, và đây là thịt của tôi*”. Nhưng chính Adam đã cắt Evà ra khỏi xương thịt mình, vì cả hai đã phạm tội, và cả hai đã cắt mình ra khỏi Thiên Chúa.

Hôm nay Con Thiên Chúa từ Cha mà đến, Người muốn gắn đời mình vào đời của mọi người, để mọi người nên thân mình của Người, như cây với cành. Cho nên khi một người tín hữu rước Mình Thánh Chúa thì lòng Đức Giêsu Kitô rộn lên niềm vui, và Người nói với người

ấy : “*Đây là xương của tôi, đây là thịt tôi.*”

Chúng ta phải trở nên một thân mình trong Đức Kitô như thế thì mới có thể yêu thương bác ái thực sự với nhau được, như tay phải yêu tay trái. Nếu ở ngoài Đức Kitô thì tất cả những gì gọi là bác ái chỉ hời hợt, vụ lợi và giả hiệu.

Suy niệm ngày lễ Hiến Linh, đối chiếu các nhân vật chung quanh Đức Giêsu, tôi thấy tôi là ai? Tôi là Hêrôđê ? Tôi là Thượng Tế, Luật Sĩ? Dân thành Giêrusalem? Hay tôi là ai?

Những lúc tôi chỉ thích nghi thức lễ bái linh đình, thích tập nhân đức để hãnh diện trước mặt người đời, thích làm nhiều việc đạo đức để khoe khoang, hăng hái công đức để được ghi tên vào sổ vàng, có nhiều bằng ghi ơn, để khi chết được ghi công,... thì lúc ấy tôi là những thượng tế, luật sĩ ở Giêrusalem.

Những lúc tôi để cho những đam mê danh lợi thú, ích kỷ, ganh tị trùm lấp đời tôi, những lúc tôi chỉ muốn

thu góp lợi lộc cho riêng mình mà lãnh đạm với những đau khổ của người khác, thì những lúc ấy tôi là một Hêrôđê, đang muốn trục xuất loại trừ Đức Kitô ra khỏi đời tôi.

Con Thiên Chúa làm người chỉ có một tên là Giêsu nghĩa là “Thiên Chúa ở cùng chúng ta”. Chính thần sứ Chúa đã truyền cho Giuse phải đặt tên như vậy. Chủ đích của Đức Giêsu khi đến trần gian là làm lại cuộc hôn phối với nhân loại, ai nhận Người thì nên chi thể của thân mình Người trong Hội Thánh, và có Ba Ngôi Thiên Chúa ở trong thân xác và linh hồn người ấy.

Nếu tôi là một Kitô hữu đích thực, chân chính, tôi chỉ cần tìm cho có được một Đức Kitô trong đời tôi, trong thân xác linh hồn tôi. Thế là đủ rồi : “*Vì Thiên Chúa đã quyết ý cho tất cả viên mãn lại trong Người.*”

Cũng như ba đạo sĩ, mỗi người đã gặp biết bao nhiêu vì sao trong đời chúng ta. Đó là những biến cố hàng ngày : những may mắn rủi

ro, những chia ly và sum họp, những tai ương bệnh hoạn đến với gia đình, những con cái hư hỏng làm khổ cho cha mẹ và cho lối xóm, những nóng giận kiêu căng của người chồng, những lãnh đạm thờ ơ của người vợ, rồi những lúc làm ăn thất bại, lục đục long đong cất đầu lên không nổi, hoặc ngay cả những lúc thời vận phất lên như điều gặp gió đùng vào đâu cũng có tiền, tất cả những cái đó là những vì sao Đức Giêsu gửi đến cho đời chúng ta.

Kết cục những biến cố đó, may hay rủi trong đời, phải như những vì sao đưa chúng ta đến gặp Đức Giêsu Kitô. Nếu tất cả những biến cố, may hay rủi trong đời

chúng ta không quy về, dẫn đến để gặp được Đức Giêsu Kitô thì thật sự chúng đã trở thành những “ngôi sao quá tạ” đang làm đời chúng ta chìm xuống, chìm xuống mãi trong tối tăm khôn tả.

Lạy Chúa Giêsu, chính Chúa đã phán : *“Ta là Giêsu...Chính Ta là Chỗi Non và dòng dõi Đavít, là Sao Mai sáng ngời...”*

Con xin tuyên nhận chỉ mình Ngài là ánh sao mà suốt đời con phải nhắm tới.

“Amen, lạy Chúa Giêsu, xin ngự đến!”

Chúc mọi người đầy ân sủng của Chúa Giêsu.” (Kh 22,16-20)

Lm. Giuse Trần Đình Long
Noel nơi giáo điểm Tin Mừng 2017



**3 Chuyến công tác bác ái tháng 11/2017 của CĐLTX Giáo Điểm Tin Mừng & Nhóm Thiện Nguyện Tín Thắc Saigon : Mừng Kính Các Thánh – Cầu Nguyện Cho Các Linh Hồn.*

**NHỮNG LINH HỒN
KHÔNG KHUẤT MẶT**
(phần 1)



Cuộc đời con người luôn là những chuyến đi, đó là những hành trình dài của một khát vọng hạnh phúc. Trong những chuyến đi ấy, mỗi người tự góp cho mình những hạnh phúc nho nhỏ để làm nên một hạnh phúc lớn hơn. Chúng tôi, Cộng đoàn cầu nguyện lòng Chúa thương xót Giáo điểm Tin Mừng và thiện nguyện Tín Thắc, đã nhận ra hạnh phúc của đời mình qua số phận của biết bao con người khác, qua những hành động yêu thương mà chúng tôi được vinh hạnh trao đến mọi người.

Không ai được giữ thái độ bất động, cam chịu trước tình cảnh trên đây, “trước cảnh nghèo cản trở tinh thần sáng kiến của bao nhiêu người trẻ, cản ngăn họ trong việc tìm kiếm một công ăn việc làm; cảnh nghèo làm tê liệt ý thức trách nhiệm, khiến người ta thích ủy việc cho người khác và tìm kiếm những ân huệ; cảnh nghèo làm ô nhiễm sự tham gia và thu hẹp không gian của sự chuyên nghiệp, và hạ giá công trạng của người làm việc và sản xuất; đứng trước tất cả những tình trạng đó cần có một quan niệm mới về cuộc sống và xã hội”.

ĐTC nhấn mạnh :

“Tôi mời gọi toàn thể Giáo Hội và những người nam nữ trẻ tuổi hãy thiện chí, trong ngày này, và ngay bây giờ, hãy nhìn vào những người đang gào kêu cứu và xin tình liên đới của chúng ta... Họ là ai?...là những ‘linh hồn không khuất mặt’”

Ngày 07/11/2017 đến 09/11/2017:

“...Gió heo may đã về...”

6 thiện nguyện viên Tín Thác cống trên vai hơn 500 phần quà được đóng góp từ những tấm lòng của Cộng đoàn lòng Chúa thương xót Giáo Điểm Tin Mừng (CĐLTCTXGĐTM), Nhà Bè Saigon, gồm: chăn (mền), quần áo giữ ấm, gạo mì và nhu yếu phẩm thiết yếu cho sinh hoạt mỗi ngày, vượt hơn ngàn cây số để đi thăm và trao tặng đến những gia đình đang trong hoàn cảnh “màn trời chiếu đất”, những mảnh đời cô cút, cô đơn, những bệnh nhân phong đang rất đau đớn khi trái gió trở trời, khi những cơn gió heo may đang chờ kéo đến...

Tỉnh Thanh Hóa, nằm trên vĩ tuyến 19 thuộc bắc miền Trung Việt Nam, nơi vừa xảy ra những cơn mưa thế kỷ, gây nên những trận lụt và lở đất vô cùng nghiêm trọng mà báo chí, truyền thông trong nước cũng như ngoài nước đua nhau đưa tin. Gió đổi mùa, những cơn gió Lào mang hơi ẩm nóng lùa về biển Đông, tạo nên những cơn mưa như trút nước làm cho sức chịu đựng của đê bao, đập kè không chịu nổi...Lũ về, nhà cửa trôi theo, lũ về gia cầm, gia súc không vững được đôi chân, hướng chi là con người nhỏ bé... cũng không chống chọi nổi qua sự giận dữ của thiên nhiên; cũng ít nhiều ra đi mãi không về cùng với những con nước cuộn cuộn...

Qua lời kêu gọi trong bức thư chung của HĐGM, qua sự thúc giục của cha Long GĐTM kêu gọi, khích lệ thiện nguyện ra đi “thực hành lòng thương xót” qua việc làm bác ái

thiết thực. Nhóm 6 đưa chúng tôi ăn vội miếng canh rau má – đặc sản của xứ Thanh, rồi mau chóng xuất phát từ Tòa Giám Mục GP.Thanh Hóa đi đến xứ đạo Bằng Phú cho kịp giờ hẹn với bà con.

Cơn gió heo may lùa qua vạt nắng chiều se lạnh của tiết trời cuối thu, trước mắt chúng tôi, một màu vàng biêng biếc của làn nước từ trên đại ngàn phía tây bắc đổ về. Từ xa, những thân hình nhỏ thó, trần trụi đang lững thững kéo về khi thấy nhóm chúng tôi đến, qua tiếng loa phóng thanh của cha quản xứ Bằng Phú; mỗi người một phần quà, ai nấy đều mừng vui... tạm sống yên mong qua mấy tuần lũ quét, mưa tràn. Con người ở đây – giáo dân ở đây, quanh năm bám lấy ven biển để mưu sinh, con tôm con ốc được trộn với canh rau má để qua ngày...

“Biết đâu bờ bến, thuyền ơi trôi nơi đâu, trên con sông xưa, nào ai biết nông sâu, nhớ khi chiều sương còn ai trắc ẩn? Tắm lòng biết bao buồn thương, thuyền mơ buồn trôi xuôi giòng...” Ôm trọn gói quà thật to, thật đủ đầy vào lòng, một bác trai đứng tuổi tựa lưng vào bức tường bám đầy rêu mang dấu hiệu nước đang rút dần, bác trai nghe ngao câu hát trong nước mắt. Tôi cúi người lân la hỏi thăm mới biết rằng; trong một đêm nghiệt ngã, vợ và đứa cháu duy nhất của bác đã ra đi vĩnh viễn theo cơn nước dữ. Biết bến bờ ở đâu mà tìm, biết ai bây giờ nên lòng trắc ẩn, biết ai bây giờ mà buồn thương...

Trao vội những tấm chăn mền dày cộm, những bao gạo nặng trĩu, những bịch nhu yếu phẩm to đùng; những ánh mắt cụ ông, cụ bà, các em nhỏ, cả những chị đang mang thai... Họ ánh lên niềm vui hạnh phúc, họ nghẹn lời tạ ơn Chúa đã xót thương, đã đến với họ thật đúng lúc trong cảnh ngặt nghèo, túng thiếu nhất. Những đôi mắt đỏ hoe, những giọt nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt bơ phờ, mặt nhòa khắc khổ. Tự dưng tôi cũng đưa tay dụi mắt, ờ hay thật!

- Chẳng kịp chào hỏi tạm biệt ai, lòng thương xót của Chúa như thúc giục nhóm 6 đưa chúng tôi chạy nhanh đến xứ đạo Đa Nam, cách đó độ hơn hai chục cây số. Chiếc xe 4 bánh đời “vua Hùng” lì lợm cồng chúng tôi qua những con đường bùn sinh lầy lội – di chứng của những trận lũ quét kinh hoàng của tuần trước để lại, những quãng đường mấp mô đá tảng – hậu quả của những trận mưa thế kỷ (*có lúc đo tới gần 1000mm*).

Đã gần 18g mà trời vẫn sáng bởi tương tác của nước cộng với màu tím hoàng hôn. Thung lũng Bảo Sơn, vùng đất “linh thiêng sinh nhân kiệt” nay cũng chỉ còn trơ ra mấy nóc nhà, mấy ngọn tre già như đang cố vươn ra khỏi mặt nước. Bà con nơi đây cho biết đồng lúa, hoa màu, gia súc, gia cầm, tài sản... tất cả đã trôi theo dòng lũ, mất hút xuống hạ lưu, xuôi ra biển.

*“Trong nắng vàng chiều nay
Anh nghe buồn mình trên ấy
Chiều cuối trời nhiều mây
Đón cô bàn tay quên lối
Đưa nhau về nắng vương nhè nhẹ...”*

Cha xứ Đa Nam lắng bầm mấy câu hát của cổ nhạc sỹ họ Trịnh trước khi nói : *“CĐLCTX-GĐTM thương quý ông quý bà, cha Long – người mà quý ông bà ở đây đã nghe lời ngài giảng qua chiếc máy 365 bài giảng LTX, hôm nay đã phái nhóm thiện nguyện Tín Thác từ Giáo điểm Tin Mừng Nhà Bè Saigon vượt ngàn cây số đến tận đây, trao tặng từng gia đình những chiếc chăn êm ấm tình người, những bao gạo no tình Chúa, những tấm ảnh Chúa thương xót, những chiếc đài để nghe giảng về LTX. Quý ông bà hãy vui lên, hãy hân hoan nở nụ cười thật tươi lên, rồi gì cũng sẽ qua đi, chỉ cần chúng ta tin tưởng và phó thác vào lòng thương xót của Chúa...”* Sau lời ban phép lành của cha xứ, anh Phát đại diện CĐLTX-GĐTM và nhóm thiện nguyện tỏ lòng cảm ơn và hứa sẽ mang về những lời cầu khẩn xin ơn của quý ông, quý bà nơi đây, về GĐTM cùng hiệp ý cầu nguyện LTX mỗi ngày.

Sân giáo xứ Đa Nam như vỡ tung bởi lời đáp tạ “*Tạ ơn Chúa*”.

- Vươn vai, hít thở thật sâu một hơi dài qua một đêm ở trong vùng rốn lũ. Ăn tạm mấy củ khoai mang hương vị bắc Trung bộ. Đúng 7 giờ 30 sáng, thứ tư ngày **8/11/2017**, chiếc xe tựa như con trâu già lại cặm cũi đèo nhóm chúng tôi thẳng tiến về khu Điều dưỡng (Trại phong) Cẩm Thủy. Trời hôm nay thật mát mẻ thoáng đãng, chuyển đi bắt đầu bằng lời kính cầu xin bình an của Chúa và xin Mẹ Maria cùng đồng hành.

Đúng 9 giờ 45, chúng tôi đã dừng ở trước cổng, tuy gặp một chút trục trặc nhỏ nhưng cuối cùng chúng tôi cũng đến được với các bệnh nhân nơi đây. Đón chúng tôi ở khu điều dưỡng có: Thầy phó tế Tín, hai thầy thuộc ĐCV Hà Nội đang tham gia tháng mục vụ tại đây và gần 30 bệnh nhân của khu điều dưỡng.

Trời trong, mây sáng, xe đưa chúng tôi tiến sâu vào trong sân, nơi những bệnh nhân phong bị cô lập với xã hội, hai bên vách núi chập chùng, xanh mướt, cỏ cây chen đá, lá chen hoa, ngõ ngàng trước cảnh thiên nhiên hùng vĩ mà Thiên Chúa tác tạo. Đánh tay lái cua gấp, con trâu già đồ xịch bên cạnh nghĩa trang bệnh nhân phong, trả chúng tôi về thực tại buồn, u uẩn đến não lòng, trại phong Cẩm Thủy!

35 gia đình bệnh nhân phong dựng tạm những ngôi nhà xiêu vẹo thấp thoáng, dưới tàn cây vách núi, đan xen với nghĩa trang bệnh nhân phong, cô liêu, hoang tàn, hiu quạnh.

Anh Phát – trưởng nhóm chừa bàn tay nắm lấy những bàn tay của anh chị ông bà bệnh nhân, tiếng vỗ tay từ mọi phía vang lên, ... những bàn tay rụng ngón, nhưng cùi tay tro trụi, sao tạo được tiếng vang, những đôi chân tàn phế chập choạng vội vã đứng dậy mừng rỡ.

*“Gió heo may đã về
Chiều tím loang vĩa hè
Và gió hôn tóc thề
Rồi mùa thu bay đi...”*

Một giọng ca vẫn đục phát ra từ góc căn nhà nhỏ, chúng tôi ôm nhau, ôm đung nghĩa, vỗ về, cảm ơn nhau vì Chúa cho gặp gỡ thân tình. Họ thay gió hôn lên trán, lên tóc của nhau, rồi lần lượt, cứ một thiện nguyện dẫu một bệnh nhân phong, tay trong tay ôm những bao quà cỡ to, khệ nệ đặt vào nơi tựa đầu của họ, từng món quà, trân trọng yêu thương.

Đại diện trại phong ngỏ lời cảm ơn và cầu chúc giáo điểm tin mừng, ân nhân đã đóng góp tiền quà, đoàn thiện nguyện, đặc biệt họ không thể ngờ, cách trở cả hơn ngàn cây số, nơi thâm sâu cùng cốc, những thân tàn lở loét khi bỏ rơi, vẫn còn đó một mục tử quan tâm, sẻ chia “vị mục tử của LCTX”

Điều khiến mọi người cảm động hơn hết cả, đó là giọng hát của một cụ bà trong trại phong, “Giận thì giận, mà thương thì thương...” lúc này chúng tôi thấy các cụ không còn là những bệnh nhân nữa, các cụ đã vượt lên số phận để sống lạc quan và tin tưởng. Vậy là những suy nghĩ về niềm vui được trao đến chút yêu thương cho các cụ, giờ lại trở thành những những cảm nhận về yêu thương và hạnh phúc trao ban trở lại cho mỗi người thiện nguyện chúng tôi.

Tạm biệt trại phong Cẩm Thủy sau thoáng chốc gặp gỡ đầy niềm vui và tình thân ái. Bước trên chặng đường mới của hành trình cuộc đời, tôi hiểu rằng, cuộc đời là sự kết nối của yêu thương và nhiệt huyết, nếu mỗi người biết cầm tay nhau, chúng tôi sẽ trở nên nhân chứng thật sống động cho tình yêu ấy.

- Biết trước ngày mai thứ Năm **09/11/2017** chặng đường xuôi về phía Nam xa thăm, ước chừng 200 cây số để

đến một trại phong xứ Nghệ thuộc GP.Vinh, nên cả nhóm tranh thủ khoác chiếc áo mỏng te thuộc khí hậu Saigon đi nghỉ sớm.

Cái làn khí gió của tiết heo may hình như đang ùa về thì phải; cái lành lạnh của sớm mai, cái nóng ầm của mặt trời khi đứng bóng đã đẩy nhanh nhóm chúng tôi về với làng phong Quỳnh Lập, tỉnh Nghệ An.

Đến làng phong, nơi ẩn mình của những phế nhân, của những con người chịu đựng những cơn đau thể xác - những người mắc bệnh phong phải ăn đời ở kiếp với những đòn đau, dằn vặt về tinh thần, mặc cảm về bản thân, những dãy nhà nép mình nơi miền đất hoang liêu tiêu sơ. Bệnh phong cùi là bệnh không những làm người ta đau đớn về thể xác, mà còn tổn thương nặng nề về tinh thần vì bị cộng đồng thậm chí người thân xa lánh, nên khi biết có nhóm thiện nguyện tập tại Saigon ra, tôi cảm thấy họ được an ủi, được hạnh phúc.

Không phải một hai hay vài chục mà là 200 bệnh nhân phong hủi, nhiều người đã tàn phế, cụt ngón tay, rụng ngón chân, ăn mặc lôi thôi, hôi hám vì da thịt lở loét, họ đi qua đi lại, khắp khiễng, liêu xiêu, những khuôn mặt biến dạng, họ mừng vui đón đoàn thiện nguyện tít thác bằng những nụ cười rất tươi nhưng méo mó, do cơ mặt bị co rút, xót xa quá, họ nghèo nàn, bệnh tật, rồi những cơn đau hành hạ, tinh thần bị tổn thương nặng nề do bị cộng đồng khinh miệt, ghê tởm xa lánh.

Ngỡ ngàng hơn chỉ có hai sơ chăm sóc 200 người phong khốn khổ từ việc chăm sóc miếng ăn đến chăm sóc y tế, lau rửa những vết thương lở loét tanh nồng, lợm giọng, đập vào ánh mắt chúng tôi, một sơ đang lau rửa cho một bệnh nhân phong già yếu, liệt giường đã mất các chi vừa đại tiện nhoe nhoét trên giường bệnh, mùi phân quặng mùi máu mủ từ những vết thương lở loét, không hiểu sao chúng tôi chẳng

bị nôn. Hai sơ rất trẻ đẹp, tuổi tầm ngoài ba mươi, với trái tim thanh khiết.

200 phần quà được trao tận tay cho những con người khốn khổ, với những cái ôm, mặt đối mặt, thân ái, yêu thương. Những giờ phút gặp gỡ giữa chúng tôi với các bệnh nhân rất thân thiện, chan chứa tình Chúa và đầy ắp tình người, như lời của một bài hát đã nói lên được tâm tình ấy: *“từ muôn hướng ta về đây chung tấm lòng, từ muôn hướng ta về đây chung cuộc sống. Cùng nắm tay nhau kết tình thân ái, cùng nắm tay nhau thương mến mãi hoài”*.

Lũ đã rút nhưng ngoài thiệt hại về người và của, người dân còn phải mất nhiều ngày lau chùi nhà cửa, dọn dẹp quang cảnh tan hoang. Ngoài ra là cảnh thiếu nước sạch và nỗi lo dịch bệnh lây lan sau khi nước rút ... đang đè nặng lên vai những người dân vùng lũ.

Truyền thống “lá lành đùm lá rách, lá rách đùm lá nát” tốt đẹp của dân tộc Việt Nam hơn lúc nào hết đã được thể hiện bằng những tấm lòng bác ái vị tha quảng đại. Cho đến nay, lời cổ nhân vẫn nhắc nhở chúng ta phải *“bầu ơi thương lấy bí cùng, tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn”*.

... Những khoảnh khắc của thời gian lại in dấu trên không gian, đất trời. Mỗi chặng đường chúng tôi đi qua, mỗi nơi chúng tôi đến, với những ngày chuyển mùa gió heo may, xin để lại nơi những linh hồn không khuất mặt một lòng tín thác của tình yêu Giêsu, giúp cho tôi một hành trình lớn hơn trong cuộc đời.

Thành Phát
Đại diện nhóm Tín Thác
Xứ Thanh, Làng Nghệ mùa lũ về 2017

**NHỮNG LINH HỒN
KHÔNG KHUẤT MẶT**
(phần 2)



Thể hiện Lòng Thương xót Chúa qua sứ điệp của Đức Thánh Cha Phanxicô nhân Ngày thế giới lần đầu tiên về người nghèo, được cử hành vào ngày 19 tháng 11 năm 2017 (Chúa Nhật thứ 3 của tháng 11) - Tháng cầu nguyện cho các linh hồn.

Trong sứ điệp, ĐTC cho biết ngài thiết định Ngày Thế giới người nghèo khi bế mạc Năm Thánh Đặc biệt về Lòng Thương Xót, để *“trong toàn thế giới, các cộng đoàn Kitô ngày càng trở nên dấu chỉ cụ thể và rõ ràng về tình yêu thương của Chúa Kitô đối với những người rất cùng và túng thiếu nhất”*.

Sau khi mô tả nhiều tình trạng của những người nghèo đói do những nguyên nhân khác nhau gây ra, nhất là nghèo đói vì những bất công xã hội, lăm than về luân lý, sự ham hố của một thiểu số và thái độ dửng dưng lãnh đạm của nhiều người, ĐTC khẳng định rằng: *“Đáng tiếc là thời nay, ngày càng xuất hiện thứ giàu sang vô liêm sỉ, tích trữ trong tay một thiểu số người ưu tiên, và thường có kèm theo tình trạng bất hợp pháp, sự bóc lột trắng tay phẩm giá con người, sự nghèo đói lan rộng trong nhiều lãnh vực xã hội trên thế giới”*.

Ngày 14/11/2017 : Ru lại câu hò

“Tôi về thăm lại miền Tây

Mênh mông sông nước trời mây hữu tình.

Con đò ba lá xinh xinh

Có em gái nhỏ oằn mình chèo khua...”

Hôm nay, tôi được về thăm quê hương mình. Chỉ mới gần một năm thôi mà cảnh vật, nhà cửa bên đường có nhiều thay đổi. Chỉ những nẻo đường là vẫn như thế, vẫn tấp nập xe cộ, vẫn lượn mình theo những con sông, cánh đồng hay ò ạt bên những đô thành tấp nập cho ngày mới bắt đầu...

Nhưng sao cảm xúc ngày về này với tôi lại có cái gì đó nửa ngỡ ngàng, nửa thân quen. À thì ra là thân quen lắm vì đó là lối về nơi đã bao lần tôi đến và đi. Còn ngỡ ngàng không vì cảnh vật đổi thay mà vì đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu ao ước, tôi được đi cùng với những thiện nguyện Tín Thác và những cô bác, các sơ và các anh chị trong ban mục vụ CDLTG Giáo điểm Tin Mừng (GĐTM), huyện Nhà Bè Saigon.

An Giang mùa này lũ lớn, những điểm sạt lở bờ sông do triều cường gây ra được thông báo liên tục. Nghe tin quê nhà gặp thiệt hại nhiều về người và của, tôi thương quá mà chưa thể nào về thăm. Rồi nhân duyên hội đủ, chiều qua đi làm về tôi nghe cha Long phụ trách GĐTM bảo tối mai có mặt đi bác ái tại 5 họ đạo ở vùng tứ giác Long Xuyên, tỉnh An Giang, tối 13/11 đi, tối 14/11 về. May quá đúng lúc tôi cũng được nghỉ phép hai ngày. Lật đật tập trung tại điểm hẹn 22h, nghe đâu đến 3h sáng mới đến điểm đầu tiên.

Sắp xếp mấy bao bong bóng và chỗ ngồi, mọi người ổn định hết rồi, anh Thái – trưởng nhóm mới lên xe. Đúng 22h30, chiếc xe của nhóm bắt đầu lăn bánh mang trong bụng 25 thiện nguyện viên hăng say, nhiệt huyết; đa số là trung niên nhưng mà năng động hơn lớp trẻ đó à nhe! (vì tôi cũng

tròm trèm tứ tuần rồi đó!) . Cứ thế chiếc xe 6 bánh chạy vù thoát ra khỏi thành phố, chị Châu – một chị rất am tường kinh kệ liền cất kinh dâng chuyển đi cho Mẹ và Chúa thương xót. Tiếng kinh đêm làm tôi quên đi những nhọc nhằn của những ngày vật lộn với cơm tiền áo gạo, quên đi những xa xỉ của những người trẻ thời nay, chỉ biết hưởng thụ tiền bạc, ăn sướng mặc sung, chỉ toan chọn những việc nhẹ nhàng...

Chiếc xe như chậm lại theo tiếng kinh cũng chậm dần trước lời cảm ơn và thông báo: *“Hôm nay, theo yêu cầu của cha Long và CĐLTXXGĐTM, chúng ta đến thăm và trao khoảng 1.100 phần quà cho bà con nghèo sống tận bưng biển đang chịu cảnh ngập lụt tại 5 họ đạo: Định Mỹ, Vĩnh Nhuận, Cẩn Đá, Hoà Lợi & Ba Bần thuộc GP.Long Xuyên, tỉnh An Giang. Chúng ta sẽ phải lợi bộ và đi đò nên bây giờ kinh kệ đã xong, mỗi người sẽ được 1 phần “ăn thịnh soạn lót dạ đêm” để dưỡng sức!”*. Anh Thái nói chưa dứt chiếc xe đã đỗ xích trước cửa một **“lò bánh mì vỉa hè”** ở Tiền Giang. Anh Chung nhanh chân nhất chạy vào mua vài chục ổ bánh mì thơm nóng mới ra lò cùng vài nải chuối ở kế bên, thế là chị Thủy phát ngay mỗi người một phần **“ăn đêm thịnh soạn trên xe”**...

Ngồi ở cuối xe, tôi được nghe mọi người kể chuyện sinh hoạt, cầu nguyện, nghe cha Long giảng về lòng thương xót ở giáo điểm; thật là ly kỳ, buồn vui và cũng có cả nhiều điều xảy ra nghịch lý nữa. Nhớ lại lời nhật ký của thánh nữ Faustina: *“Lạy Chúa Giêsu của con, con thấy ngay cả những ân sủng trọng đại dường ấy mà cũng có thể trở thành một căn cứ đau khổ. Tuy nhiên, đúng vậy; không những chúng có thể, mà phải, trở thành một căn cứ đau khổ, như một dấu hiệu hành động của Thiên Chúa...”* (#786). Tôi hứa với mọi người sẽ thuật lại những gì tôi đã nghe, đã thấy và đã chứng kiến tại giáo điểm vào chuyến công tác bác ái sau...vì một lý do chính đáng... Chiếc xe đưa chúng tôi được lệnh dừng lại, buộc tất cả mọi người phải xuống xe và anh Tuấn – tài xế tay lái lựa chia mỗi người một ít vật dụng công tác, rồi...người nào người nấy

vác theo vệt sáng chiếc đèn pin mà sơ Hường soi lối, “cuộc bộ gần 3 ngàn mét”.

Chuông nhà thờ vọng từ xa, gần 4g30, hiện ra lò mờ qua vài chiếc bóng đèn dây tóc ử rử bên đường, trước mắt dần hiện ra ngôi giáo đường nhỏ xíu, giống như hình dáng người cha quản xứ cũng gầy gò, xiêu vẹo ra đón chúng tôi. Dứt xong buổi lễ sáng, chúng tôi bắt tay ngay vô công việc sắp đặt quà, bơm bong bóng, bố trí chỗ phát quà, lối đi lại cho bà con nhận quà sao cho trật tự. Chuyển bác ái nào cũng vậy; chị Lan – người nhanh nhẩu xếp đặt cho chuyển các phần quà đến trước, liên hệ GP, GX, các cha và các cấp chính quyền địa phương để được hỗ trợ. Về một cái, không đầy 50 phút sau khi bình minh của vùng đầm lầy sông nước ló dạng, 200 phần quà nặng trĩu, đã đầy ắp trên tay gầy gò, chai sạm của những con người thủy chung với mái dẫy, con đò, với những bông lục bình đang trôi len vào cho sát bờ cạnh bước tường hoe ố của họ đạo nghèo, để được chứng kiến chúng tôi phát quà, và để được tận tai nghe được tiếng hô “tạ ơn Chúa” khi vị cha gầy gò dâng lên thánh hóa những tư liệu lòng thương xót mà cha Long và CĐLTXXGĐTM gửi tặng.

Tôi thấy thương những con người ở đây làm sao. Đa phần công việc của họ đều bám vào con nước của dòng sông, nước lên nước xuống cũng có cái cơ cực, an nhàn của nó; “*Tụi tui gra đây từ phía, ngủ hồng được nên hè nhau chung con chếc, xuôi con nước gròng đi cho lẹ, được tùm quà này tui tui đỡ lo wá! Ở trống có tiền hồng có mà mua. Cảm ơn lòng mẩy ông Chúa nheu nhe!*” Câu nói đi liền với cái vẫy tay làm lòng tôi chộn rộn, sao mà thương mà yêu quá, những tấm thân chịu đựng cực khổ mà cứ vui...chợt thấy sao thật bất công với những thanh nam nữ tú nơi thị thành; ngủ đến trưa mới dậy, xong đi shopping đến chiều...làm khổ mẹ cha và là nỗi lo lắng cho xã hội. Thôi thì, ấy là điều họ chọn “*họ chọn việc nhẹ nhàng, nặng nhọc sẽ dành người khác*” (?!)

Qua cây cầu giằng gần trăm mét mỏng manh đong đưa, cả nhóm dừng chân uống tạm miếng nước dừa ở cái quán cũng mỏng manh xiêu vẹo ở đầu cầu. Chiếc xe đưa chúng tôi đi hình như cũng mệt lả, ì ạch, nó nững nịu... buộc cả nhóm chúng tôi phải nhờ con đồ dọc vượt 10 cây số để đến cho kịp giờ ở họ đạo Vĩnh Nhuận. Được biết, cha xứ nơi đây đã có nhiều nỗi ưu tư, trăn trở khi hay tin bão lũ về ở nhiều vùng miền trên đất nước ta. “Được biết Giáo điểm Tin Mừng ngoài cứu trợ cho đồng bào bắc miền Trung, cha Long còn tổ chức chuyển đến bà con An Giang sự giúp đỡ đầy tình thương như thế này”. Ôm trên tay phần quà gồm 1 thùng mì, 10 kg gạo, 1 chai dầu ăn, 1 gói bột ngọt, 1 lon sữa, 1 kg đường, 1 gói bột nêm và thêm 1 chiếc bong bóng thật to cho rạng rỡ nữa kìa! Cha xứ tiếp: *“Cảm ơn CĐLTXXGĐTM đã góp phần hỗ trợ bà con vùng này, sớm vượt qua khó khăn hiện tại, “của tuy tởn, nghĩa so ngàn vàng”. Hơn thế, nếu hiến tặng là đem tới niềm vui thì sốt chia là lấy đi nỗi khổ. Dù không đủ sức kéo họ ra khỏi vũng lầy khổ đau, nhưng ít ra sự có mặt kịp thời của anh chị em đây cũng đủ làm cho niềm đau kia vơi đi rất nhiều bởi họ sẽ cảm nhận được lòng thương xót mà anh chị em mang đến...”* Nói đến đây, cha xứ cảm động quá không nói được nữa, cái giọng run rẩy vì nắng gió thất thường của cái tuổi hơn 50 năm phục vụ giáo hội.

Xa xa đâu tận đáy lòng, tiếng hò văng vẳng xen lẫn tiếng máy của mấy con đồ ban trưa:

“Tình thương yêu rộng lớn

Luôn đem tới niềm vui

Cùng sốt chia nỗi khổ

Dù nhau về thanh thoi...”

Họ biết ta thật sự thương yêu và muốn sốt chia, gánh vác phần nào nỗi khổ niềm đau ấy, ta muốn cùng họ đồng hành đi về phía tương lai. Một nỗi đau khi được chữa đựng bởi hai trái tim thì nó không đủ sức làm thành nỗi đau nữa. Huống chi, ở đây đã có rất nhiều, rất nhiều những trái tim

luôn hướng về họ - hướng về *“những linh hồn không khuất mặt”* để ta được có cơ hội điểm phúc sẻ chia.

Riêng tôi cũng cố gắng góp ngay một phần sức nhỏ bé của mình cùng mọi người khiêng quà và phát tặng bà con. Nhìn họ nhận quà mà tôi muốn trào nước mắt. Sao bà con mình còn nghèo khổ, xác xơ quá. Cuộc sống vốn đã chật vật khó khăn, lắm nỗi lao đao khốn khổ. Vậy mà, năm nào cũng lũ lớn, hạn hán, mất mát và đau thương. Tôi cũng nhìn thấy được nỗi đau của những đồng bào tận miền Trung, miền Bắc còn khốc liệt, xót xa hơn. Trên gương mặt của những cụ già khắc khổ và những em thơ da tóc cháy mùi nắng đang rưng ngời lên vì vui sướng khi đón quà trên tay. Thương làm sao các cụ già móm mém và những phụ nữ tay bồng tay bế con thơ, không thể bê nổi gạo mì. Các sơ, các anh chị thiện nguyện đã nhanh tay bê luôn giúp họ ra xe hoặc đưa xuống đò ghe xuôi kịp con nước để chở về nhà. Thoáng một chút, 250 phần quà đã không còn sót một phần nào nằm trên sân gạch của mái hiên nhà thờ Cán Đá nữa, chúng được những tấm lòng nhân ái nhờ những thiện nguyện viên trao tặng mất tiêu rồi! Cũng như khi mang quà đến cho bà con nghèo nơi đây, những mệt mỏi dường như cũng đã rơi đâu mất tiêu rồi! Chỉ còn lại những mảng thâm đậm màu trên lưng chiếc áo do mồ hôi của mỗi thiện nguyện. Tuổi đời đa số đều đã cao, nhưng vì tâm hạnh mang tên “tín thác” đem niềm vui cứu khổ cho đời, nên mọi người đã quên mình như thế.

Có bao giờ các bạn trẻ thích an nhàn, chịu khó 1 tí ngẫm suy đánh dấu hỏi vì sao như thế không? Chỉ có tình yêu thương hay gọi là lòng thương xót của Chúa mới đủ sức vượt qua mọi trở ngại, để đến với bao mảnh đời bất hạnh, nổi trôi mà sót chia, cứu giúp. Cha Long Giáo điểm đã soạn nên một bài giảng đáng để suy ngẫm về *“sự tuyệt đối của bố thí”* trong 40 ngày tĩnh tâm Mùa Chay – với một tình thương chân thật, không đầu mối, không điểm cuối. Sâu sắc nhưng nhẹ nhàng.

*“Tất cả cũng tàn phai
Chỉ tình thương ở lại
Những gì trao hôm nay
Sẽ theo nhau mãi mãi...”*

Tiếng hò trái tim lại hòa với tiếng vắn đục của con nước miền Tây, đong đưa theo nhịp của rặng lúa đang vào mùa chín vàng, ngọt lịm.

...**"Sức mạnh lòng thương xót"** đã bồi dưỡng chuyển đi hôm nay qua ổ bánh mì không và quả chuối già hương bé xíu. Trời đang dần xế bóng, mà vẫn chưa thấy ai cảm thấy đói mệt, trên môi luôn nở nụ cười và câu “tạ ơn Chúa” trao nhau. Sau khi gần 500 phần quà đã được phát hết tại 2 họ đạo Ba Bần và Hòa Lợi, cả nhóm ngồi thở dài nhẹ nhõm, chuẩn bị dùng bữa xế thật ngon lành *“khoai lang và bắp nếp nướng”*. Sao mà các cô nội đồng khéo thế, món nào cũng ngon, ăn rồi lại muốn ăn thêm nữa! Khóe mắt ngẩn lẹ khi các cô hương nội gió đồng nghe anh Thái cảm ơn và chào tạm biệt ra về. Cái chia tay sao lúc này mới thật lưu luyến, tình yêu lòng thương xót và tâm khảm của tín thác cứ hòa quyện lấy nhau.

Xin cảm ơn chân thành vì tất cả tình cảm của bà con và mọi người nơi đây đã dành cho CĐLTXXGĐTM và thiện nguyện Tín Thác chúng tôi có được 20 tiếng đồng hồ thật ấm áp tình người. Hẹn ngày gặp lại. Tuy bảo rằng sự bố thí dẫu nhiều đến thế nào vẫn không thấm vào đâu, nhưng khi cứu đói thì dù ít thôi cũng rộng lớn vô cùng. Chiếc ghe rời đi, mà hình như tiếng ghe ị ạch như muốn giữ chân chúng tôi lại. Tôi giật mình, nhìn thấy phía sau có vài ghe xuồng nhỏ đi theo, tay vẫy tay, thì thầm khẽ trên môi *“đến với lòng chúa xót thương, con tìm được chỗ nghỉ ngơi...”*

Nhiều suy nghĩ hiện ra trong tôi, xen lẫn cả nỗi buồn cho những người vô tâm. Cũng vì họ vô tâm, không thấy việc tội lỗi. Hẳn lúc trước, tôi cũng giống như họ, mãi mê vì cuộc sống những tưởng là bền vững. Lối cũ, rùng mê hãy vẫn còn

xa cách lòng thương xót. Mà nay, lại càng thêm lún sâu bởi mỗi bước chân nặng nề vẫn chìm đắm chưa muốn vùng vẫy thoát ra.

*“Giật mình nhìn lối cũ
Chưa ra khỏi rừng mê
Ôi nghìn trùng xa cách
Vì bước chân nặng nề”*

Chuyến đi đã thực sự để lại lòng tôi nhiều hơn thế nữa những cảm nhận khó phai. Càng thêm yêu cuộc sống này, bởi cuộc sống luôn cần lắm sự sẻ chia và yêu thương trong hiểu biết. Chiếc xe 6 bánh đã ngoan ngoãn xuống bến phà Vàm Cống. Chuyến công tác đợt 2 của tháng 11: cầu nguyện cho các linh hồn đã khép lại. Chiếc phà đưa chúng tôi vượt sông Tiền sau những trải nghiệm tuyệt vời cùng con người với sông nước. Chiếc phà đưa cả nhóm quay trở lại bến. Sau lưng là mặt nước lấp lánh ánh hoàng hôn cuối cùng và những đám lục bình khi nãy cũng dập dềnh trôi theo chúng tôi.

Ước chi sau mỗi chuyến đi sẽ là những trải nghiệm quý giá để các trung niên chúng tôi được trưởng thành hơn, thấy yêu hơn những dòng sông phù sa ngày đêm lặng lẽ bồi đắp cho đất đai thêm màu mỡ, vụ mùa thêm bội thu, thấy yêu hơn câu hò mái đẩy của cô gái nội đồng, nghe được câu hò ngày xưa ru vọng lại, thấy vui thay cho những linh hồn không khuất mặt mỗi ngày được no ấm, tươi vui hơn.



*Thái-Lộc-Châu-Chung
Đại diện nhóm Tín Thác
Long Xuyên, mùa nước nổi 2017*

**NHỮNG LINH HỒN
KHÔNG KHUẤT MẶT
(phần 3)**



*T*ết Sài Gòn những ngày cuối tháng 11 có những ngọn gió se se mát lạnh vào chiều tối và hơi sương sớm lảng vảng quanh những ngọn đèn đường. Dù thế vẫn có những cơn mưa chợt đến, ào ào biến những con đường vùng trũng thành những dòng sông cuộn cuộn ngay trong lòng phố. Người ta nói rằng đó là hậu quả của sự biến đổi khí hậu nhưng có thể thấy rằng các nguyên nhân gây ra chủ yếu là do các hoạt động của con người. Việc đốt các nhiên liệu hóa thạch (than đá, dầu mỏ, ...) phục vụ các hoạt động công nghiệp, giao thông vận tải, ... và việc thay đổi mục đích sử dụng đất bao gồm thay đổi trong nông nghiệp và nạn phá rừng lấy gỗ.

Đến rồi đi, rồi lại tiếp nối những cánh tay cho những chuyến công tác bác ái, những tấm lòng nhân ái đầy lòng thương xót của thầy Giêsu, hành trình đi rồi đến với “những linh hồn không khuất mặt” không dừng lại trong tháng Cầu Nguyện cho Các Linh Hồn này. Thiện nguyện Tín Thác thay mặt Giáo Điểm Tin Mừng – CDLCTX tiếp tục dẫn thân leo đèo vượt núi lên miền cao Tây Nguyên, phía Tây Bắc của đất Việt mến yêu.

- Thứ Ba, ngày 21 đến thứ Tư ngày 22 /11/2017

“...Còn một chút gì để nhớ, để thương...”

Anh Châu – người đại diện nhóm Tín Thác đã cho tôi xem lại những hình ảnh bệnh nhân cùi ở Tây nguyên cùng những lần công tác từ thiện của nhóm thiện nguyện mà các anh chị đã làm trong chín năm nay. Mặc dù đã đi viếng thăm nhiều trại cùi, những trung tâm khuyết tật khắp nơi trên đất nước, nhưng khi nhìn những hình ảnh mấy đồng bào Thượng mang căn bệnh bị người đời xa lánh, mất hết chân tay, mặt mũi, khiến tim tôi thắt lại, con vi trùng Hansen nghiệt ngã cứ ăn dần, ăn dần những bàn tay, bàn chân...từ từ cụt ngắn trong đau đớn, ...

...Thế là, cái chặng vạng của phố núi Pleiku lúc 10giờ sáng ngày 21 tháng 11, 2017. Cả nhóm, tay xách tay mang gói đồ đến hơn 1.000 phần quà vượt qua bao đoạn đường gồ ghề đến thăm 8 làng phong cùi được rải rác quanh phố núi Pleiku đầy thơ mộng, tỉnh Gialai, thuộc GP.Kontum. Con đường không xa nhưng đường xá quanh co, chiếc xe chở nhóm chúng tôi thì chạy cà rịch cà tang... Cũng có con đường vào một vài làng cùi mới được tu bổ lại cách đây vài năm mà thôi. Lúc trước thì đành chịu, không phải “lòng người ngại núi, e sông” mà chính vì đường đi đã khó, mà làng xã lại khó khăn hơn với các đoàn từ thiện muốn đến nơi này. Bây giờ thì đỡ hơn nhiều từ khi có các nữ tu dòng Phaolô lên đây lo việc chăm sóc cho những bệnh nhân mang cái mầm bệnh mà xã hội ghê sợ. Cũng cần nói thêm, người cùi mang mặc cảm bị xã hội hắt hủi nên họ cần tình thương nhiều hơn vật chất, mặc dù cái nghèo đeo đuổi họ như một số phận.

5 Làng cùi: Bonglar, Lahet, Vonchet, Chri, Pleichuet, thuộc 2 huyện Chưsê và Dakdoá, cách thành phố Pleiku từ 20 – 40 cây số về phía Tây

Ở hai tỉnh Gia Lai và Komtum không có bệnh xá hay trung tâm dành cho người cùi. Nơi duy nhất người bệnh có thể đến khám và lãnh thuốc miễn phí là các Trung Tâm Da Liễu. Người Thượng bị cùi họ rất mặc cảm bị kỳ thị nên họ không tới bệnh viện, trạm xá hay trung tâm y tế của nhà nước để xin thuốc uống. Dù họ không còn bệnh cùi nhưng bị tàn phế, họ cũng bị kỳ thị nên chỉ đi vào các làng thật xa xôi để sống chung với những người cùng chung số phận. Cho nên khi nhóm chúng tôi đến đây, phải đi vào mấy địa điểm khác nhau mới gặp được họ. Một làng cùi có khi chỉ có dăm ba gia đình, họ sống quây quần bên nhau. Con cái lớn lên, dù không bị cùi nhưng cũng ít dám léo hánh đến nơi sinh sống của người Kinh hoặc người bình thường, dù cùng chung sắc tộc đi nữa. Hễ người nào mắc bệnh cùi là bị đuổi ra khỏi làng, nên họ phải đi sâu vào trong rừng ẩn náu và tự tìm cách sinh nhai. Họ không dám về làng cũ vì sợ người làng đánh đuổi.

Vì lý do đó, khi phát quà làng này xong, 10 người chúng tôi lại hối hả lên đường để kịp đến làng khác. Có làng đến trên 200 người, trong số đó có 46 người bị bệnh, tàn phế cả hai tay và chân nên không thể lao động để kiếm sống. Số phận thật khắc nghiệt với họ. Đau đớn, ngứa ngáy vì bệnh cùi nhưng họ không còn tay để mà gãi.

Thật cảm động khi đến nơi, bà con đã tập hợp và chờ đợi chúng tôi cùng với các nữ tu dòng Phaolô. Nhiều bệnh nhân lớn tuổi, vui mừng ôm gói quà thật to bằng hai cùi tay. Họ nhìn tôi cười sung sướng, còn tôi thì chực muốn khóc.

Dưới tán cây sim già, sơ Lan đang tâm sự với anh Vóc – một thiện nguyện viên trung thành trong nhóm : *“Nhà dòng cũng tổ chức làm giày dép cho người cùi, vì họ phải có dép thì mới đi lại được, nhưng mà họ không thể mua dép ngoài phố chợ như mình được, bởi vì bàn chân của họ đã trở nên dị dạng, vậy nên phải đo cho họ từng bàn chân, rồi làm từng chiếc dép, một đôi dép có đến hai kích cỡ to nhỏ khác nhau tùy theo bàn chân của họ, và họ mang dép mau hư lắm!”*. Đang trầm lắng

nghe sơ kể chuyện, chợt có một lão bà đang bê một bao quà khự nự tới gần. Anh Vóc nhanh nhẩu: *“Bà có đôi dép đi lâu chưa, mà thấy hư rồi kìa?”*

- *Tôi đâu có muốn nó hư đâu, tại nó hư chớ tôi đâu muốn. Sơ đây cho 2, 3 đôi đó chớ. Mà hông biết sao hư hoài. Định xin sơ nữa đó, mới có 2 tháng à... tôi muốn nó không hư nhưng mà nó vẫn hư!”*. Lão bà móm mém với thân hình gầy gò như cây gậy mà bà đang chống vậy!

Từ đó tôi mới hiểu là với đôi bàn chân dị dạng, khi đi thì khập khiễng không được cân bằng nên dép rất mau hư. Tôi chỉ hiểu được điều này khi nghe họ nói. Họ rất muốn giữ đôi dép của mình đừng hư, nhưng rồi nó vẫn hư. Dép cung cấp không kịp cho họ mang, mà không có dép thì họ không thể đi lao động được. Chợt nghĩ ở Sài thành đô thị, có các cô gái nhìn xem ra cũng chẳng mấy gì là sang trọng, thế mà mỗi đôi dép bạc triệu họ chỉ ướm vào chân đúng một lần. Với số tiền đó theo sơ Lan tính ra với đôi dép cho người cùi phải được 40 đôi... một con số khập khiễng quá mức mà tôi không thể tưởng tượng!

Lạy Chúa, lòng thương xót Chúa ở đâu?

... Trời lại chạng vạng tối

“Phố núi cao phố núi đầy sương

phố núi cây xanh trời thấp thật gần

anh khách lạ đi lên đi xuống...”

3 Làng cùi: Kol, Nglomthung, Biatih

Đây là một địa danh nổi tiếng thời chiến tranh. Chiếc xe “cà rịch cà tang” ị ạch chở nhóm chúng tôi đi qua những dấu tích chiến tranh năm xưa. Con đường đất đỏ, vào mùa mưa khó có xe cộ nào di chuyển qua một đoạn đường tử thần, nổi tiếng trơn trượt, chạy xuyên qua rừng cao su. Anh Châu trưởng nhóm cho biết: *“Bao nhiêu lần nhóm mình đi phải dừng xe lại vì không thể đi xa hơn nữa nếu gặp trời mưa.*

Trong bản làng này có tất cả gần một trăm người, trong số đó có 26 người bệnh sống cùng con cháu của họ. Làng này ngày xưa sống biệt lập với xã hội bên ngoài nhưng đất nơi này tốt, dễ trồng trọt nên dần dần người Việt từ miền Bắc vào đây lập nghiệp, khai rừng làm rẫy”.

Những món quà mang đầy tình yêu thương từ CĐLTX Giáo điểm Tin Mừng, Nhà Bè Saigon gửi ra đã được các nữ tu ở đây đóng gói cẩn thận trước từng phần cho mỗi gia đình một phần gồm: 10 kg Gạo, 1 thùng Mì 30 gói, 1 chai Dầu ăn, 1 bịch bột ngọt, 1 kg cá khô, 1kg Đường, 1 lon sữa, 1 kg muối, bánh, kẹo, sữa...và cha Long còn trích từ quỹ Giáo Điểm Tin Mừng ra biếu mỗi gia đình thêm 100.000đ nữa chứ!

Cái nắng vùng tây nguyên cũng thật là bình dị, hiền lành yên ả như những mảnh đời của những bệnh nhân phong cùi; thầm lặng, ẩn khuất...cái nín thinh để quên đi cái dằn vặt tinh thần và cái đớn đau của thân xác. Xung quanh cái phố núi mờ sương lãng mạn này cư mang khoảng hai mươi làng cùi lớn nhỏ. Bởi vì người nào mắc bệnh phong cùi là tự họ lầm lũi dời đi khỏi buôn làng. Họ phải đi vào trong rừng sâu hơn, năm ba người chung nhau ở và thành lập làng cùi. Có làng chừng mười lăm gia đình, có làng từ hai mươi trở lên. Cuộc sống của những người bị bệnh cùi quả là thiếu thốn cơ cực vô cùng dù trốn trong rừng hay trôi nổi ngoài buôn ngoài làng. Các nữ tu đã tìm đến những mảnh đời bất hạnh này để cho họ thuốc uống. Ngày nay nhiều hội đoàn nước ngoài đã viện trợ thuốc trị cùi rất hiệu nghiệm, có thể trị dứt căn bệnh. Nhưng điều cần nhất là phải uống đúng giờ, đến giờ đó là phải uống. Điều quan trọng, khi uống thuốc trị bệnh cùi phải được uống khi bụng no thì mới khỏi bị phản ứng, khỏi bị vật vã. Đói mà uống thuốc cùi thì chịu không nổi đâu. Hàng tháng các sơ mua mắm muối chở vô cho họ, phát cho họ ăn để họ chống đói. Những người phong cùi bị tàn tật, họ đâu có làm việc được nữa để có miếng ăn? Ân nhân nào cho được bao nhiêu thì các sơ để dành mua gạo cho họ. Những ai còn có thể lao động

được thì các sơ giúp hạt giống, dụng cụ để họ làm mùa. Có những người còn tương đối trẻ nhưng không còn tay chân thì làm sao để lao động? Các sơ cho biết, bây giờ làng Biatih đã được cầu điện nên được địa phương quyết định tặng cho họ một cái tivi để họ xem giải trí. Các nữ tu thì trả tiền điện cho họ hàng tháng.

Những món quà đã được trao tặng với những vòng tay ôm thân tình. Dân làng thấy bóng các sơ và chúng tôi đến là họ vui mừng, ôm chầm lấy từng người bằng cử chỉ thương yêu chân tình khiến mọi người rất xúc động. Có một gia đình, ông cụ già nằm trong mái lều che bằng mấy tấm phong đơn sơ. Đây là mái ấm của gia đình họ. Chính vì sự thương yêu, mong đợi của đám người bất hạnh này đã tạo nên một động lực và sức mạnh giúp chúng tôi và các nữ tu tiếp tục đến với họ mặc dù phải trải qua bao nhiêu khó khăn và thử thách. Chị Loan đại diện nhóm gửi lại 55 phần quà cho người bệnh ở một làng cùi khác ở cách đây 20 cây số để nhờ người nhẵn họ ra lấy.

Dẫn chúng tôi trên con đường làng rộng rãi, thẳng tắp và rợp bóng mát, một sơ dòng Ảnh Phép Lạ nói: *“Làng này có 200 hộ nhưng nhà nào cũng có người bị bệnh phong. Hiện nay, tất cả họ đã khỏi bệnh nhưng đều bị liệt, tàn tật và dị dạng”*. Làng phong hiện ra trước mắt chúng tôi với dáng vẻ thanh bình nhưng tiêu điều, xơ xác. Ấn tượng đầu tiên khi chúng tôi bước vào làng là hình ảnh xập xệ của khu nhà dành cho bệnh nhân phong độc thân. *“Cả khu độc thân có 35 người và tất cả họ đều không còn lành lặn, trong số đó có hơn 10 người bị di chứng phong rất nặng nên không tự lo được sinh hoạt của bản thân”*. Nghèo và bệnh tật, những người mắc bệnh phong sống trong khu nhà độc thân suốt ngày chỉ quanh quẩn với nhau, lê la cười nói những câu chuyện quen thuộc của cái “cộng đồng phong” này, hết ngày này sang tháng khác.

Trong căn nhà lụp xụp, tối om chỉ rộng 20m², bà Y Riêu người dân tộc Xơ Đăng không biết nói tiếng Kinh chặc

70 tuổi nhưng “khoe” đã sống được hơn 100 năm. Cả 2 bàn tay và 2 bàn chân của bà Y Riêu đều đã rụng hết ngón nên khi cần di chuyển, bà chỉ có thể “lết”, điều đó khiến bà rất đau đớn. Suốt mấy chục năm qua, bà đã quá quen với những thói quen của người tàn tật.

Bà Edit cũng có gia đình nhưng từ khi mắc bệnh phong bà đã tách ra sống trong khu độc thân. Con cái của bà Edit đều nghèo, chả có gì cho bà, vì thế hàng ngày bà vẫn phải dùng chân giả dưới gối để đeo gùi đi kiếm củi, nấu cơm.

Ngày phía sau dây nhà bà Y Riêu và Edit đang ở, M.LoiH và Mắc đang dệt dây đeo túi thổ cẩm. Hai người đàn bà bị phong hàng ngày miệt mài bên khung cửi, nhưng sự tật nguyền của đôi bàn tay khiến họ cứ lằm lũi cả nửa tháng trời mới hoàn thành một sợi dây dài khoảng 1m, rộng 5cm. Chỉ biết mình sinh ra từ lâu lắm rồi và không nhớ bị mắc bệnh phong từ bao giờ, nhờ có các sơ làm “phiên dịch”, thỉnh thoảng chị Mắc cũng lơ mơ hiểu một hai tiếng Kinh và trả lời khi chúng tôi thăm hỏi: “Làm chơi thôi, ai mua thì bán...”.

Có người nói thơ văn đã choàng vòng nguyệt quế cho thành phố ở nơi heo hút địa đầu của Tây Nguyên mang danh Phố Núi. Pleiku, một thành phố nhỏ miệt rừng núi cao nguyên, nhờ thơ và nhạc, đã thành một nơi chốn đầy thơ mộng lãng mạn:

*“...Phố núi cao phố núi trời gần
Phố xá không xa nên phố tình thân
Đi dăm phút đã về chốn cũ
Một buổi chiều nào lòng vẫn băng khuâng.
...Và...Xin cảm ơn thành phố có em
...Còn một chút gì để nhớ, để thương!”*

Phải, chỉ sáu câu thơ thôi mà chuyên chở rất nhiều tình, nhiều ý, nhiều yêu thương đồng loại, gói ghém đầy trong sự tín thác. Có ai hỏi tôi là những nhân dáng này có thật trong đời sống của con người không thì nhà thơ họ Vũ (*nhà thơ Vũ Hữu Định, ns.Phạm Duy phổ nhạc*) đã trả lời thay tôi rằng đó

chỉ là hình tượng tổng hợp từ nhiều hình ảnh trong thực tế để làm thành một hình tượng tuyệt diệu của tượng tượng, của hư cấu. Và trong cái không gian của một phố núi nhỏ nhoi, con người thi sĩ và cảnh vật cũng như thiên nhiên ở đây đang theo nhịp đập của trái tim đầy tràn cảm xúc – thở chung với nhịp đập trái tim lân tuất đầy lòng thương xót của Chúa Giêsu.

Trên vai không còn gì, sau khi đã trao tặng hết hơn 1.000 phần quà, cả nhóm lang thang trên con phố hoang sơ, lạnh lùng, nhưng dường như có một tâm hồn mà người thơ cảm thông được, hiểu được từ nỗi cô đơn của những bệnh nhân phong lâm lũ nơi đây. Lòng cả nhóm chúng tôi quặn thắt. *“Còn một chút gì để nhớ, ơi những linh hồn không không khuất mặt của một thời trong một đời người!”*.

Chiều nay, 22 tháng 11 năm 2017, bầu trời bỗng lộng gió, cái nắng gắt giữa miền cao nguyên đất đỏ như dịu lại. Đó cũng chính là hình ảnh, là mầm sống duy nhất nhen nhóm trong những con người quanh năm chỉ thích sống một mình mà chúng tôi được chứng kiến trước khi rời 8 làng phong để về xuôi.

Ước chi mỗi người chúng ta biết nghĩ về những người bệnh tật, những em nhỏ mồ côi, những mảnh đời lầm lỡ, những con người ăn không đủ no, mặc không đủ ấm... Bớt tiêu xài, vui chơi mua sắm trong mùa Giáng Sinh sắp tới, để sẻ chia một chút, chỉ cần một chút thôi – góp những cọng rơm khô bé nhỏ, làm nên một máng cỏ sưởi ấm cho Hai Nhi Giêsu bớt lạnh lẽo qua việc thực hành bác ái lòng thương xót đến với những mảnh đời và những con người bé nhỏ nhất.

Mong lắm!

Châu Loan Thủy Vóc
Đại diện nhóm thiện nguyện Tín Thác
Mùa Dã Qùy trên phố Pleiku 2017

trạng thơ* **NIỀM TIN MÙA VỌNG

Mịt mù bao phủ trần ai
Mông lung, ảo ảnh, u hoài, héo hon...
Đất cằn khô, nảy chồi non
Cứu tinh nhân loại : là Con Chúa Trời
Hoang vu sa mạc sương rơi
Sứ thần Thiên Quốc vang lời truyền rao
Vui lên đất thấp trời cao
Lòng Thương Xót Chúa dồi dào, phát ban
Những ai nghèo khổ, cơ hàn
Vững tin sẽ được chứa chan, no đầy
Đường quanh co, sửa thẳng ngay
Ăn năn sám hối từ nay cải chừa
Gio-an chẳng quản nắng mưa
Công khai Sự Thật sớm trưa về Người
" Một Đấng quyền năng hơn tôi
Đến sau - nhưng lại từ trời xuống đây !
Tôi không đáng cỡi giầy giầy...
Tôi làm Phép Rửa sông này Gio-đan .
Còn Người rửa bằng Thánh Thần
Ngôi Hai nhập thể cứu dân của Người"
Gio-an luôn cất cao lời
Tu thân sửa tính, đổi đời cho mau
Sẵn sàng tỉnh thức nguyện cầu
Để khi Chúa đến cùng nhau đón chào
Vinh danh Cha Cả trời cao
Bình an dưới thế kẻ nào thiện tâm
Đến với Giáo Điểm Tin Mừng
Để nghe, để thấy, tuyên xưng danh Ngài
Xin trời đổ xuống sương mai
Niềm tín thác của những ai lòng thành
Cúi đầu, ngấn lệ long lanh
Hối nhân được Mẹ nhân lành dìu đưa
Lòng Thương Xót Chúa như mưa
Chữa lành, an ủi...sao vừa Tình Cha !

Đỗ Văn Tích

*Lễ Mẹ Maria là Mẹ Thiên Chúa (01.01/2018)

Ngày Cầu Cho Hòa Bình Thế Giới

HOÀ BÌNH VÀ LÒNG THƯƠNG XÓT

*“Vinh danh Thiên Chúa trên trời
Bình An dưới thế cho loài người Chúa thương”*



Sau ngày 30-04-1975, khi tiếng súng ngừng hẳn, hai miền Nam Bắc thống nhất, hoà bình về trên quê hương Việt Nam, ai cũng nghĩ từ đây chiến tranh, hận thù chém giết không còn, mọi người sẽ được sống trong cảnh “thái bình thịnh trị”. Thế nhưng thực tế không phải như thế. Thời gian gần đây người dân luôn sống trong nơm nớp lo âu. Những băng đảng giang hồ thanh toán nhau

bằng súng đạn giữa ban ngày trong thành phố như trong phim xã hội đen mà dân lành dễ bị “tai bay vạ gió”. Những cuộc chém giết lạnh lùng để đòi nợ, để trả thù, để dần mặt không chút xót thương, đôi khi nạn nhân lại là những người hoàn toàn vô tội bị chết oan. Chỉ vì tranh chấp nhà cửa ruộng đất, vì ghen tuông, vì đồng tiền mà chồng đốt chết vợ, con chém chết cha, cháu đánh chết bà. Chạy xe thì lo gặp tai nạn vì bị rút xuống những “hố tử thần”, vì những tài xế xay xín chạy ẩu, vì gặp đám quái xế “đi bão”. Trời mưa thì sợ chết vì rò rỉ điện, vì cây rớt, vì sụp hố. Trong nhà ngoài phố đâu đâu cũng thấy chiến tranh, hận thù, chết chóc. Hòa Bình ơi!

Bao lâu nay hoà bình vẫn luôn là khát vọng thâm sâu nhất của nhân loại. Ai cũng mong mỗi hoà bình, nhưng

đường như con người chẳng bao giờ được sống trong an bình, lúc nào cũng lo sợ chiến tranh và bạo lực. Hegel đã phải chua xót nhận xét rằng : "Lịch sử nhân loại là một núi sọ hay một thung lũng đầy xương khô. Những thời kỳ hạnh phúc chỉ là những trang giấy trắng!" Hòa bình ơi!

Từ Việt Nam nhìn ra thế giới, ta thấy nhận xét của Hegel quả không sai. Trong thế kỷ 20, hai cuộc thế chiến đã tiêu diệt hơn 50 triệu sinh mạng. Năm 1945, trái bom nguyên tử đầu tiên thả xuống Hiroshima chỉ trong vài phút đã tàn sát hàng trăm ngàn thường dân vô tội. Sau thế chiến II, hơn 20 triệu người đã bị chết thảm khốc trong 150 cuộc chiến. Những cuộc chiến ngày càng bùng nổ với mức độ tàn phá ghê gớm và thảm khốc hơn bởi những vũ khí tinh vi hủy diệt hàng loạt do chính con người chế tạo ra để... hủy diệt con người!

Tổ chức Liên Hiệp Quốc ra đời với nỗ lực xây dựng nền hòa bình trên hành tinh này với lời cam kết: *"Chúng tôi, các quốc gia thành viên của Liên Hiệp Quốc kiên quyết tránh cho các dân tộc thảm họa chiến tranh"*. Thế nhưng từ đó đến

nay, súng vẫn nổ, đạn vẫn rơi, và máu vẫn chảy. Thế giới đang lo sợ cuộc chiến tranh nguyên tử giữa hai miền Nam Bắc Triều Tiên mà hậu quả thật khôn lường. Hiểm họa chiến tranh hạt nhân luôn ám ảnh và đe dọa sự sống còn của nhân loại. Hòa Bình ơi!

Hoà bình vẫn là mơ ước ngoài tầm tay với, vì nỗ lực của các quốc gia giải quyết những tranh chấp và xung đột bằng đối thoại và bất bạo động dường như phải lùi bước trước bạo lực và lý lẽ của kẻ mạnh. Hoà Bình ơi!

Giáo Hội Công Giáo cũng miệt mài tìm kiếm nền hòa bình đích thực cho nhân loại. Năm 1920, Đức Bênêdictô XV ban hành thông điệp **"Hoà Bình của Thiên Chúa"** (*Pacem Dei*). Từ năm 1939 đến 1957, qua các Sứ Điệp Giáng Sinh, Đức Piô XII luôn kêu mời các nhà lãnh đạo các quốc gia trên thế giới hãy kiến tạo một nền hòa bình đích thực trên hành tinh này và cùng nhau xây dựng một thế giới liên đới công bằng. Năm 1963, Đức Gioan XXIII ra thông điệp "Hoà Bình Trên Thế Giới" gởi đến tất cả những người thành tâm thiện chí trên thế giới để kêu gọi các quốc gia xây dựng một nền hoà bình

chống lại chiến tranh. Năm 1967, Đức Phaolô VI thiết lập Hội Đồng Giáo Hoàng "Công Lý và Hòa Bình", và từ năm 1968, lập ra ngày "Hoà Bình Thế Giới" cử hành vào ngày mồng một tháng giêng hàng năm. Đức Gioan Phaolô II đã tổ chức những buổi "cầu nguyện liên tôn" cho hòa bình tại Assisi và đưa ra sáng kiến "Ăn Chay vì Hoà Bình". Năm 1986, ăn chay để kêu gọi giải trừ vũ khí nguyên tử. Năm 1993 và 1994, ăn chay cho hòa bình tại Bosnia. Năm 2001, ăn chay để cầu nguyện cho hòa bình thế giới sau biến cố 11-9 tại Hoa Kỳ.

Trong sứ điệp Ngày Thế Giới Hòa Bình đầu tiên của mình, ĐTC Phaxicô viết: "Tôi ước ao gửi đến mọi người, cá nhân cũng như các dân tộc, ước mong về một đời sống được đổ đầy với niềm vui và hy vọng. Trong trái tim của mỗi người nam và người nữ luôn thường trực một nỗi khao khát về một đời sống sung mãn, bao gồm khao khát không thể kìm nén được về tình huynh đệ vốn là điều lôi kéo chúng ta đến với người khác và giúp chúng ta đối xử với họ không như là kẻ thù hay người đối địch, nhưng như là anh chị em được đón nhận và

ôm ấp. Vì chúng ta là một hữu thể tương quan, tình huynh đệ là một phẩm chất thiết yếu của con người. Một ý thức sống động về mối tương quan này giúp chúng ta nhìn và đối xử với nhau như là anh chị em đích thực. Không có tình huynh đệ thì không thể xây dựng một xã hội công bình và một nền hòa bình bền vững và viên mãn. Hòa Bình ơi!

Muốn có được nền hòa bình đích thực, con người không chỉ dừng lại ở việc chấm dứt chiến tranh, giải trừ quân bị, thực thi công lý, nhưng còn phải đi xa hơn, vươn tới tận nguồn của bình an là tình yêu thương, được thể hiện qua tấm lòng biết xót thương nhau như Chúa đã dạy: "Phúc cho ai biết xót thương người thì sẽ được Chúa xót thương".

Hai quốc gia không gây hấn nhau, không xâm phạm chủ quyền của nhau, nhưng không quan hệ với nhau, không giúp đỡ nhau thì mới dừng lại ở mức thực thi công lý. Tôi không làm thiệt hại gì ai, không lỗi đức công bằng với ai, nhưng tôi cũng chẳng quan tâm đến ai, "sống chết mặc bay" thì tôi vẫn còn phải đấm ngực vì "tôi đã phạm tội nhiều trong tư tưởng,

lời nói, việc làm và ...những điều thiếu sót”!

Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II đã diễn tả mối tương quan giữa lòng thương xót và công lý như sau: *“Lòng thương xót đích thực là suối nguồn sâu xa nhất làm phát sinh công lý. Nếu công lý tự nó là thích hợp cho việc phân xử giữa người với người liên quan tới sự phân phối của cải vật chất một cách công bằng, thì tình yêu và chỉ có tình yêu, bao gồm tình yêu khoan dung mà ta gọi là lòng thương xót, mới có thể trả con người về lại với chính mình. Lòng thương xót Kitô giáo là hiện thân hoàn toàn nhất của sự bình đẳng giữa người với người, và do đó cũng là hiện thân hoàn toàn nhất của công lý vì trong lãnh vực riêng của nó, công lý cũng nhắm tới cùng một kết quả như thế. Tuy nhiên sự bình đẳng do công lý mang lại chỉ giới hạn ở lãnh vực của cải vật chất bên ngoài, còn tình yêu và lòng thương xót lại giúp con người có thể gặp gỡ nhau nơi giá trị cao cả là chính con người, với phẩm giá riêng của mỗi người”*.

Trong sứ điệp “Ngày Hòa Bình Thế Giới” năm 1998, Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II cũng nhắc đến mối

tương quan giữa công lý và lòng xót thương : *“Công lý vừa là một nhân đức luân lý vừa là một khái niệm pháp lý. Đôi khi công lý được biểu thị như một người mắt bít kín; thật ra, nhiệm vụ riêng của nó là sáng suốt và tỉnh táo để bảo đảm sự cân bằng giữa quyền lợi và nghĩa vụ, khuyến khích một sự chia sẻ đồng đều các trách nhiệm và phúc lợi. Công lý phục hồi chứ không phá hủy, đưa tới hòa giải thay vì phục thù. Xét cho kỹ, ở trong chiều sâu của nó, công lý bén rễ trong tình yêu mà lòng thương xót là một biểu hiện có ý nghĩa nhất. Vì thế, công lý tách khỏi tình khoan dung sẽ trở thành lạnh lùng và độc ác”*.

Đúng như thế, khi **“công lý tách khỏi lòng thương xót sẽ trở thành lạnh lùng và độc ác”** và có nguy cơ châm ngòi cho những cuộc chiến. Những bữa tiệc buffet linh đình cả trăm đô, những lễ đài nguy nga hàng trăm triệu, những lễ hội, những buổi trình diễn, diễn nguyện với sân khấu lộng lẫy hoàng tráng tiêu tốn bạc tỉ, những món quà lưu niệm cho lễ hội được tính bằng vàng... Tất cả sự hoang phí đó được biện minh là để “vinh danh Chúa”, “phục vụ nhân

dân”, lo cho lợi ích chung, là của ân nhân tự nguyện đóng góp, đâu có bóc lột của ai, đâu có vi phạm công lý. Trong khi đó những người dân nghèo thấp cổ bé họng chỉ được đứng vòng ngoài nhìn những lễ hội một cách thòm thèm mà xót xa cho sự tốn kém lãng phí. Những nạn nhân lũ lụt bởi “thiên tai” hay “nhân tai” đang mòn mỏi trông chờ từng gói mì, lon gạo, bịch quần áo cũ mà vẫn chưa có.

Nếu bớt đi những chi phí không cần thiết mang nặng tính khoa trương nặng hình thức trong những lễ hội đạo cũng như đời để làm công việc bác ái, để xây những trường học, bệnh viện, mái ấm cho trẻ mồ côi, người khuyết tật, già neo đơn, để làm những cây cầu cho vùng nông thôn, để giúp học bổng cho các sinh viên học sinh hiếu học. Nếu làm được như vậy thì những lễ hội mới mang được ý nghĩa đích thực, mới để lại dấu ấn cho người tham dự lẫn người không được mời tham dự! Bằng không, người tổ chức và người tham dự lễ hội đã trở thành **“lạnh lùng-vô cảm”** vì đã tách **“công lý”** khỏi **“lòng thương xót”**. Không đóng góp chia sẻ vật chất, thậm chí cũng không chia

sẻ mất mát tinh thần, không dành ra ít phút tưởng niệm, tưởng nhớ những nạn nhân lũ lụt, mà vẫn nhởn nhơ vui chơi ăn uống ca hát nhảy múa trong những lễ hội thì “lòng xót thương” quả là món hàng quý hiếm trong thời đại này.

Tôi không đụng chạm ai, cũng đừng ai đụng đến tôi. Tôi không làm thiệt hại ai mà cũng chẳng giúp đỡ ai. Tiền của tôi muốn làm gì tôi làm. Tôi phải lo cho anh em tôi, gia đình tôi, hội đoàn tôi, nhà thờ tôi, giáo xứ tôi. Cũng đúng thôi! Thế nhưng còn đồng bào tôi, giáo hội tôi thì ai lo? Đồng bào và giáo hội đó cũng là của tôi mà? *“Công lý tách khỏi lòng thương xót sẽ trở thành lạnh lùng và độc ác”!* Thánh Gioan Phaolô II đã nhận định thật chính xác và chua xót.

Thượng Hội Đồng các Giám Mục về “Công Lý Trong Thế Giới Hôm Nay” đã xác quyết: *“Không thể tách rời công lý và tình yêu Kitô giáo đối với tha nhân. Bởi vì tình yêu bao hàm một đòi hỏi tuyệt đối về công lý, nghĩa là việc nhìn nhận phẩm giá và những quyền lợi của tha nhân; đồng thời công lý chỉ đạt tới sự viên mãn nội tại trong tình yêu. Với xác tín rằng mỗi người đích thực là hình ảnh*

của Thiên Chúa vô hình và anh em của Đức Kitô, người Kitô hữu nhìn thấy trong mỗi người hình ảnh của Thiên Chúa, và yêu sách tuyệt đối về công lý cũng như về tình yêu là chính yêu sách của Thiên Chúa".

Chính vì tin tưởng vào xác quyết đó mà có một giáo xứ ở thành phố khi mừng kỷ niệm 50 năm thành lập, cha xứ đã kêu gọi giáo dân trong xứ đóng góp để xây dựng một ngôi nhà nguyện cho anh em dân tộc ở vùng sâu vùng xa thay vì làm cuốn "kỷ yếu" hay tổ chức lễ lạc ăn uống tiệc tùng tốn kém. Chính vì "nhìn thấy trong mỗi người hình ảnh của Thiên Chúa" mà hàng ngàn người tham dự thánh lễ và giờ cầu nguyện lòng thương xót mỗi chiều đã chất chiu hàng tuần để chuyển hàng trăm tấn gạo đến cho đồng bào lũ lụt Miền Trung, tặng quà Noel, quà Tết cho bệnh nhân trại phong, người khuyết tật, và hàng ngàn học sinh nghèo hiếu học. Chính vì thấy "yêu sách tuyệt đối về công lý cũng như về tình yêu là chính yêu sách của Thiên Chúa" cho nên một vài xứ đạo đã có những phòng khám bệnh và phát thuốc miễn phí, mái ấm cho người già neo đơn, thăm

viếng và chia sẻ với những gia đình có hoàn cảnh khó khăn trong cũng như ngoài giáo xứ, nhất là nơi vùng sâu vùng xa. Ước mong những đốm lửa này được lan rộng hơn nữa

Chúa Kitô được Isaia loan báo là *"một trẻ thơ đã chào đời để cứu ta. Một người con đã được ban tặng cho ta. Người gánh vác quyền bính trên vai. Danh hiệu của Người là Cố Vấn kỳ diệu, Thần Linh dũng mãnh, người Cha muôn thuở, Thủ Lãnh hòa bình. Người sẽ mở rộng quyền bính, và lập nền hòa bình vô tận..."* (Is 9, 5-6).

Đức Kitô, vị thủ lãnh có đầy "dũng mãnh" và "quyền bính trên vai" nhưng không thống trị, áp bức người dân bằng quyền lực, bằng lý lẽ của kẻ mạnh. Vị thủ lãnh ấy không phải là "ông vua con một cõi" muốn gì là giáo dân phải vâng phục, phải chấp hành, bất chấp điều ấy có hợp tình hợp lý hay không. Trái lại vị thủ lãnh đó "đã chào đời để cứu ta", đã đối xử với người dân như "người Cha muôn thuở" chứ không như vua chúa quan liêu hống hách với bề tôi. Đó là vị "thủ lãnh hoà bình" chứ không phải thủ lãnh chỉ lo củng cố địa vị ngai vàng của mình, đi gây hấn, gây ảnh hưởng, gây thù chuốc

oán, gây tang thương chết chóc cho dân lành.

Vị thủ lãnh hoà bình
đó “là bình an của chúng ta”
và *“đã hy sinh thân mình để phá đổ bức tường ngăn cách là sự thù ghét. Nhờ thập giá, Người đã làm cho đôi bên được hòa giải với Thiên Chúa trong một thân thể duy nhất; trên thập giá, Người đã tiêu diệt sự thù ghét. Người đã đến loan Tin Mừng bình an: bình an cho anh em là những kẻ ở xa, và bình an cho những kẻ ở gần”* (Ep 2,14-16). Chính vị thủ lãnh hoà bình đó đã giao hòa loài người với Thiên Chúa *“vì Thiên Chúa đã muốn làm cho tất cả sự viên mãn hiện diện ở nơi Người mà làm cho muôn vật được hoà giải với mình. Nhờ máu Người đổ ra trên thập giá, Thiên Chúa đã đem lại bình an cho mọi loài dưới đất và muôn vật trên trời.”* (Cl 1,19-20).

Bình an chỉ có được khi ta biết xót thương người vì cảm nghiệm chính ta luôn được Chúa xót thương, dù ta có tội lỗi yếu hèn thế nào đi chăng nữa. Bình an chỉ có được từ lòng xót thương. Thương người như thể thương thân. Thương xót con người trầm luân trong đau khổ mà tôi không chất thêm khổ đau cho họ nữa. Tôi

tập nhường nhịn, tha thứ, không chấp nhất, không xô sát, to tiếng, chen lấn giành giật. Tâm tôi có được bình an khi không còn bị xao động bởi những ham muốn, háo danh, ganh tỵ, ghen ghét, muốn hơn người. Làm sao tôi có được bình an khi chung quanh tôi còn bao người đau khổ cùng cực? Làm sao xã hội gọi là bình an khi người ta vẫn sống dửng dưng vô cảm trước khổ đau của đồng loại, khi tiêu tốn lãng phí trong những lễ hội mà không chạnh lòng nghĩ tới đồng bào mình đang sống trong cảnh màn trời chiếu nước? Chính lòng xót thương thúc đẩy tôi dẫn thân đi chia sẻ, làm việc bác ái, vun đắp an vui, giúp con người sống hòa bình với chính mình và với tha nhân.

Muốn có hòa bình đích thực thì lời “Kinh Hoà Bình” của Thánh Phanxicô Assisi, Nhật Ký Lòng Thương Xót của thánh nữ Faustina, giáo huấn của Đức Kitô, và đặc biệt là “Bài Giảng Trên Núi” phải trở thành kim chỉ nam, thành hiến chương cho cuộc sống của những người đi xây dựng hoà bình theo chân vị “thủ lãnh hoà bình” là Đức Kitô :

*"Phúc cho ai có tâm hồn
nghèo khó, vì Nước Trời là của
họ.*

*Phúc cho ai hiền lành, vì
họ sẽ được Đất Hứa làm gia
nghiệp.*

*Phúc cho ai sầu khổ, vì
họ sẽ được Thiên Chúa ủi an.*

*Phúc cho ai khát khao
nên công chính, vì họ sẽ được
Thiên Chúa cho mãn nguyện.*

*Phúc cho ai xót thương
người, vì họ sẽ được Thiên Chúa
xót thương.*

*Phúc thay ai xây dựng
hoà bình, vì họ sẽ được gọi là
con Thiên Chúa.*

*Phúc cho ai bị bách hại
vì sống công chính, vì Nước Trời
là của họ" (Mt. 5,3-10).*

Muốn "thiên hạ bình"
thì trước tiên "thân phải tu". Tu
tập để có lòng thương xót, có từ
tâm. "Tình yêu và chỉ có tình
yêu, bao gồm tình yêu khoan
dung mà ta gọi là lòng thương
xót, mới có thể trả con người về
lại với chính mình."

**Không có Tình Yêu và Lòng Thương Xót
thì bao giờ mới có Hòa Bình?**

*Giáo Điểm Tin Mừng
Những ngày cuối năm 2017
Lm. Giuse Trần Đình Long*

*Hạt giống Lòng Thương xót

TRỞ VỀ SAU 30 “ĐÊM TRẮNG”

(tĩnh tâm Mùa Vọng)



Con là Teresa Thanh Lê hiện đang ở Virginia bên Mỹ, cho con được chia sẻ những trải nghiệm về cuộc đời phản nghịch cùng Chúa và làm chứng về Lòng Chúa Thương Xót vô bờ bến như thế nào đối với con.

Con là người tội lỗi vô cùng, tội nhỏ tội lớn nào con đều phạm suốt 50 năm như vậy. Chẳng biết ăn năn sám hối là gì.

Cách đây vài tháng, con được mẹ con gửi cho cái máy 500 bài giảng về Lòng Chúa Thương Xót của cha. Con đã mở ra nghe. Rồi con nghe mỗi ngày. Nhờ vậy, con thức tỉnh và con đi xưng tội (đi mỗi tuần, sau đó 2 tuần 1 lần, sau đó giảm dần mỗi tháng 1 lần, vì tội lúc đầu nhiều quá chưa nhớ hết, sau đó bớt tội rồi thì giảm lại dần dần). Bây giờ con mỗi tháng đều đi xưng tội.

Con đã bắt đầu biết cầu nguyện. Con đã chạy đến Đức Mẹ và nói với Mẹ: "Xin Mẹ dạy con cầu nguyện. Xin Mẹ dắt con đến với Chúa!"

Sau đó con đã cầu nguyện với Chúa: "Lạy Chúa, con muốn dâng linh hồn con cho Chúa. Xin Chúa làm chủ linh hồn con, vì con không muốn phạm tội nữa!"

Nhưng Chúa hình như chưa nhận lời con. Con nghĩ vậy vì con lại phạm tội nữa. Thế là con khóc ròng mỗi đêm và cầu nguyện với Mẹ: "Mẹ ơi! Chúa chưa làm chủ linh hồn con. Con lại phạm tội nữa rồi!"

Con tiếp tục nghe những bài giảng Lòng Chúa Thương Xót của cha. Có rất nhiều điều cha giảng đã trả lời cho những

thắc mắc của con và những sợ hãi của con. Thế là con vững tin, cố gắng tránh xa tội lỗi và biết ăn năn sám hối.

Và cái gì đến đã đến. Chúa đã hiện ra trong giấc mơ của con. Chúa Hải Đồng vẫy tay mỉm cười với con, và cũng cùng giấc mơ con thấy Chúa mặc áo trắng, ánh sáng tỏa ra xung quanh. Con đã khóc nức nở trong giấc mơ và tỉnh thức.

Khi thức dậy, con sững sờ và không tin được rằng Chúa đã thương xót một con người tội lỗi như con. Con đã khóc, khóc, khóc và khóc bất cứ lúc nào nghĩ đến Lòng Chúa Thương Xót dành cho con quá nhiều. Con đã khóc trong nhà thờ vì niềm vui được Chúa thương xót, khóc trong khi đọc kinh cầu nguyện vì đã phạm tội, khóc khi đi xưng tội vì đã xúc phạm đến Chúa, khóc trước khi ngủ vì thương Chúa đã đau đớn chết cho mình mà 50 năm trời mình đã không cảm nhận. Con đã thấy gương mặt Chúa máu me đỏ, trên đầu có quần gai, ánh mắt buồn.

Có người gởi con 1 youtube: 1 em bé kể lại là đã gặp Chúa và thấy Thiên Đàng, các Thiên Thần lên lên xuống xuống trên cầu thang như thế nào, và em bé kể là Chúa đã khóc khi nghe em bé nói là người ta không tin có Chúa. Thế là con bật khóc, khóc nức nở giống như chưa từng khóc. Trái tim con đau đớn vô cùng khi con cảm nhận được nỗi đau của Chúa về con khi trước đây con đã sống xa rời Chúa.

Con đang khóc và đã khóc trong khi viết thư này cho cha. Con nhớ năm lòng cuộc khổ nạn của Chúa như thế nào. Con đã nhắc nhở cho con cái của con biết rằng Chúa Giêsu đã chết như thế nào cho chúng ta. Mình phải biết sống làm sao đừng để Chúa buồn.

Cho đến khi con nghe được máy của cha thì con mới biết về Kinh Thánh về Lời Chúa. Nhờ nghe Lời Chúa trong máy cha giảng nên con mới thay đổi cuộc sống và yêu mến Chúa nhiều hơn và được Chúa tỏ mình ra.

Chúa thương xót con từ lúc con sinh ra cho đến bây giờ. Chúa đã theo con, đợi chờ con cho đến bây giờ. Chúa đã

hàn gắn vợ chồng con lại 3 lần tan vỡ. Chúa đã cho con 2 đứa con "biết kính sợ Chúa". Con đã cầu xin với Đức Mẹ rằng: Con xin dâng Mẹ 2 đứa con của con, xin Mẹ gìn giữ chúng để theo Chúa suốt cuộc đời.

Chúa Thánh Thần đã ban ơn xuống với 2 đứa con của con. Đứa con trai lớn đã lãnh bí tích Thêm Sức và đi xưng tội mỗi tuần từ lúc 16 tuổi đến bây giờ là 17 tuổi. Mặc dù đi làm về cuối tuần rất mệt, nhưng vẫn không chịu bỏ xưng tội. Có lúc nó gục đầu trên ghế trong nhà thờ để đợi mẹ xưng tội. Con gái con thì đọc kinh và cầu nguyện với con 5 phút trước khi ngủ, mới ngủ được, nếu không thì nó khóc không ngủ được.

Trước kia, khi sống trong tội lỗi, con không cho con cái đọc kinh. Con gái và con trai của con bị ác mộng, la hét giận dữ trong giấc mơ mỗi đêm. Từ khi con cho 2 đứa đọc kinh và cầu nguyện, nó ngủ ngon và không còn la hét nữa. Con cũng hết hồn và không tin nổi là nhờ đọc kinh mà đã đuổi Satan và Chúa Thánh Thần cho bình an đến. Từ đó lúc nào con cũng cho mấy đứa con đọc kinh cầu nguyện trước khi ngủ. Con dạy con gái đọc kinh cầu nguyện 2 phút trước khi ra khỏi giường. Con trai thức dậy sau thì con cứ nhắc nó rằng: con đã cảm ơn Chúa chưa? Nó trả lời : "Rồi mẹ".

Hai đứa con của con học rất giỏi. Con gái con đang học lớp 7, cô giáo kêu dạy kèm cho bạn lớp 6 về môn toán, học hết cấp 1 còn được giấy khen của tổng thống Mỹ nữa. Ơn Chúa cho quá nhiều như vậy đó cha.

Con nghe Cha giảng về Bác Ái Từ Thiện và Thương Xót đồng loại. Trước đó con chỉ biết sống cho mình, chẳng biết chia sẻ cho người nghèo khó, người đau ốm bệnh hoạn. Con sống rất dửng dưng, chẳng biết khóc cho ai. Nhưng từ khi biết được Lòng Chúa Thương Xót, con đã biết khóc, biết thương cho những người nghèo khổ, cảm nhận nỗi đau của người bệnh. Con bắt đầu quan tâm đến người nghèo, những trẻ em bệnh đau. Con đã khóc liên tục khi thấy và nghe nói đến những trẻ em bệnh ung thư đang chịu đựng đau đớn của căn

bệnh. Con bắt đầu cầu nguyện cho tất cả các bệnh nhân trên toàn thế giới qua chuỗi kinh Lòng Chúa Thương Xót lúc 3 giờ chiều mỗi ngày. Con để đồng hồ báo thức lúc 3 giờ chiều để không bỏ qua giờ đọc kinh. Con biết cầu nguyện cho các linh hồn trong luyện ngục. Con rất buồn và lo lắng cho các linh hồn đang chờ đợi những lời cầu nguyện của từng người con đây. Khi con khóc cho những người con chưa từng gặp với tình thương xót, con cảm nhận là con đã thay đổi nhờ Chúa Thánh Thần đã ngự vào con.

Con rất tiếc là không có được máy bài giảng Lòng Chúa Thương Xót của cha sớm hơn, nhưng cũng không trễ vì bây giờ con đã có Chúa rồi. Con vẫn tiếp tục nghe máy bài giảng của cha cho hết cuộc đời con, vì nghe Lời Chúa là phải nghe suốt đời, nếu không sẽ quên và xa rời Chúa.

Teresa Thanh Lê
Virginia, USA cam_le_2000@yahoo.com

*Chứng Nhân LCTX tại Hải Ngoại

TIẾNG KÊU MÙA VỌNG



1. Con viết thư này để xin cha Tạ Ơn Chúa và cầu nguyện cho một người vừa mới qua đời vào lúc 10 giờ tối thứ sáu (giờ Cali). Chị ấy tên là Maria Phạm Thi Hương. Được biết Chị lâm trọng bệnh và gặp khó khăn trầm trọng về Đức Tin, con gởi tặng một chiếc máy với những bài giảng của cha. Chị của chị ấy cầu nguyện nhiều và rất vất vả thuyết phục chị ấy, và cuối cùng, chị ấy cũng đã chịu nghe. Mà khi nghe rồi thì nghe ngày nghe đêm suốt trong thời gian nằm bệnh viện cũng như trong nursing home. Kết quả là hôm thứ ba vừa rồi, chị ấy đã chịu xưng tội sau 21 năm bỏ Chúa và xúc phạm đến Chúa. Đó là lời kể sáng nay của người chị. Bây giờ con mới

biết rõ: Chị ấy đã trải qua một cuộc sống với rất nhiều đau khổ hồn xác. Con tin Chúa đã đụng chạm được chị ấy qua những lời giảng của cha và khi chị ấy biết kết hợp những nỗi đau của mình với những cuộc khổ nạn của Chúa Giêsu thì Chúa cũng tha hết mọi lỗi tội của chị ấy. Tạ ơn Chúa. Nguyên xin Chúa luôn thánh hóa và chúc lành mọi việc trong đời rao giảng của cha.

Maria Sang Xuan, USA
xuannguyenthi69@gmail.com

2. Con Tạ ơn Chúa đã biến đổi chồng của con. Trước kia mới lần con nghe radio 500 bài giảng của cha thì chồng con khó chịu và nói con tắt đi. Nhưng nay chồng con nhắc con đọc kinh lần chuỗi Lòng Thương Xót Chúa, đồng thời thích nghe con hát và yêu cầu con hát các bài hát như: "Lạy Chúa Giêsu con tin tưởng nơi Chúa..." hay bài: "Đ n với lòng Chúa Xót Thương, con tìm được chốn tựa nương..." và còn nhập nhóm đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa sau Thánh lễ. Alleluia. Tạ ơn Chúa.

Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho chị dâu của con vừa bị tai biến mạch máu não. Chị con tên Maria Nguyễn thị Chính. Xin Chúa ban cho chị của con nhận ra đây là dấu chỉ Chúa yêu thương chị con qua biến cố này và ban cho chị con được bình an trong tâm hồn.

Xin Chúa tiếp tục dùng cha như khí cụ, như cánh tay nối dài của Lòng Thương Xót Chúa, hầu Danh Chúa được loan truyền khắp nơi. Người bệnh được ơn chữa lành. Người tội lỗi được ơn hoán cải. Con là Ngoan Nguyễn, gia đình chúng con đang sinh sống tại bang California, Hoa Kỳ. Con nghe bài giảng của cha mỗi ngày qua trang web tinthac.net hoặc youtube: giaodiemtinmung.

Ngoan Nguyen
<annangoan@gmail.com>

3. Con là Maria Nguyễn Thị Ninh Kiều, hiện đang sống ở Mỹ. Một bữa kia, có một nữ tu là người thân quen trong gia đình ghé thăm tặng cho con máy nghe 500 bài giảng của cha về Lòng Chúa Thương Xót. Con nghe xong thấy thích quá, ngày nào cũng mở nghe. Rồi con lần mò vào trang web tinthac.net để tìm nghe những bài giảng của cha. Càng nghe, con càng bị cuốn hút vào Lòng Chúa Thương Xót.

Nghe những người lên làm chứng về những ơn huệ họ nhận được nơi Lòng Chúa Thương Xót, con thật sự xúc động. Từ đó con biết chạy đến với Lòng Chúa Thương Xót nhiều hơn, và biết tín thác vào Chúa nhiều hơn. Lúc trước con cũng biết lần chuỗi lòng thương xót, nhưng chưa thực sự tín thác tuyệt đối, nay nhờ nghe được những bài giảng về Lòng Chúa Thương Xót qua cha, con mới hiểu được lòng Chúa bao dung và giàu lòng thương xót với nhân loại như thế nào.

Kiều Nguyễn

giaodoanrealty@yahoo.com

4. Con tên là Maria Vũ Thị Kim Châu, 63t, hiện đang sống tại San Jose, miền Bắc Cali, bên Mỹ.

Hàng ngày vợ chồng con đều đọc kinh cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót, và mở Youtube theo dõi các bài cha giảng tại Giáo Điểm Tin Mừng, Nhà Bè. Con thấy trên màn hình vào 3g chiều mỗi ngày có hàng ngàn người đến tham dự, mặc dù họ phải ngồi chen chúc chật chội trong ngôi nhà thờ rất nóng nực, không quạt, không máy lạnh như các nhà thờ ở Mỹ, và có nhiều người lên làm chứng vì đã được Chúa chữa lành.

Có 2 điều làm con rất ngạc nhiên, mặc dù là các ngày thường trong tuần mà ngày nào cũng có đông người như vậy đến tham dự, không phải chỉ những người ở vùng Saigon mà còn từ các tỉnh xa đến như Bảo Lộc, Lâm Đồng, Bến Tre, Tây Ninh hoặc từ các vùng biên giới Campuchia và từ cả ngoài Bắc như Thái Bình, Nam Định...

Chồng con nói : "Phép lạ đấy! Vì nếu cha không có ơn Chúa, làm sao thu hút người ta đến đông như vậy? Cũng vì có ơn Chúa, mà hàng ngày mới có rất nhiều người từ khắp nơi tìm về xưng tội với Thánh Gioan Vianey, cha xứ làng Ars, một vùng quê hẻo lánh bên Pháp."

Con bị một chứng bệnh nan y đã 17 năm, có tên gọi chuyên môn là Polythymevera. Đây là một căn bệnh máu là nguyên nhân làm cho con ngứa khắp mình mẩy, hết sức khó chịu, và chưa có thuốc chữa khỏi. Mỗi ngày con phải uống 1 viên Jakafi, một thứ thuốc thuộc dạng hóa trị loại viên. Hàng tháng con phải đi thử máu, tùy thuộc vào kết quả, bác sĩ sẽ tăng, giảm hàm lượng hay thay đổi thuốc. Có lần con bị phản ứng phụ, hai bắp chân sưng cứng rất đau không đi lại được, con đã phải ngồi xe lăn gần 1 tháng.

Chồng con nói: "Không có việc gì mà Chúa không làm được. Người ta tin và nhiều người đã được Chúa chữa lành. Em nên viết thư về xin cha Long và cộng đoàn cầu nguyện cho, nếu em tin em cũng sẽ được Chúa chữa khỏi".

Ngày 28/10/17 con nhờ chồng con email về xin cha và cộng đoàn cầu nguyện.

Ngày 29/10/17 con nhận được mail cha trả lời: "Cha và cộng đoàn sẽ cầu nguyện cho con".

Sáng ngày 30/10/17 khi thức dậy, con thấy mình không còn bị ngứa như mọi ngày nữa. Con mừng quá nói cho chồng con biết: "Em đã đỡ ngứa nhiều". Con vẫn còn ngứa, nhưng ít thôi, không đến nỗi ngứa không chịu nổi như trước.

Ngày 31/10/17 để tạ ơn Chúa, cảm ơn cha và cộng đoàn, vợ chồng con đã gửi về chút xúi để góp phần làm công tác bác ái.

Nguyện Chúa chúc phúc và gìn giữ cha trong chuyến công tác bác ái đi về được bình an.

Con, Maria Vũ thị Kim Châu
1910 Main St, Santa Clara, Ca 95050 - U S A

5. Con, Rosalima Bình Nguyễn, 45 tuổi ở Edmonton Canada. Hôm nay con mới dám viết thư này để làm chứng cho Chúa. Con được biết Lòng Chúa Thương Xót từ năm 2008. Qua những bài giảng và chứng nhân sống động, con được nghe hàng tuần, không biết con ghiền Chúa hay ghiền bài giảng của cha từ lúc nào!!!

Con tin là Lời Chúa đã thấm vào con vì ngày nào không nghe cha giảng là con như thiếu cái gì trầm trọng lắm. Con cảm nhận là Chúa ban cho con quá nhiều ơn:

Thứ nhất là con lấy được người chồng rất tốt, chăm chỉ làm ăn, không "tứ đổ tường", có lòng yêu mến Đức Mẹ cách đặc biệt, nhưng có một điểm yếu là hay ghen chút thôi. Cảm tạ Chúa là anh ấy vẫn còn yêu con.

Thứ hai là Chúa cho con 3 đứa con, trai gái đều có, đứa nào cũng mạnh khỏe và thông minh, cũng có trái tim yêu thương, chịu học và thuộc Kinh Lòng Thương Xót bằng tiếng Việt.

Thứ ba là trước đây con hay cảm rằm, làm cho chồng và mấy đứa con khó chịu, bây giờ được Chúa xót thương nên con đến cảm rằm Chúa thay vì chồng. Con biết cầu xin cho người khác thay vì chỉ cầu cho chính mình...

Còn nhiều và nhiều lắm...

Đây mới là ơn lớn nhất mà con cầu xin, nay Chúa đã nhậm lời. Ba con về Việt Nam rồi không chịu qua lại Canada nữa. Bao nhiêu lần chị em con thay phiên nhau về đón, mà ba vẫn không chịu qua.

Chúa cho một biến cố xảy ra là ba bị té bị gãy xương hông, Ở Việt Nam không tìm ra bệnh, tiền mất tật mang, không ai chăm sóc. Bên này tụi con rất lo, qua lại tốn kém. Anh chị em bỏ tay thì lúc này Chúa ra tay.

Bấm bụng về một lần nữa, không ngờ lần này ba con chịu trở về lại Canada. Sau vài ngày đưa ba vào nhà thương để chụp X quang, bác sĩ yêu cầu cho ba nhập viện mổ hông liền.

Tạ ơn Chúa, nhờ ba con bị ốm mà chị em con trước nay không gần nhau, nay lại khăng khít hơn.

Em trai con bỏ nhà thờ nhiều năm. Một dịp Lễ Tạ Ơn, gia đình con xuống thăm. Vì em trai ở cách chỗ con 300 km, chúng con phải ngủ lại một đêm, con nói với em con là vợ chồng cứ ngủ sáng nay gia đình chị đi lễ. Không biết động cơ nào thúc đẩy sáng ngày em con nói với con là "I go with you", chắc có lẽ em con được Chúa đụng chạm qua bài giảng đơn sơ và dễ hiểu của cha người bản xứ ở đây, và từ lúc đó vợ chồng em con không thiếu lễ Chủ nhật nào. Tạ ơn Chúa.

Binh Nguyen

<pham_brandy@yahoo.com>

**Chứng Nhân LTX tại Việt Nam*

VỀ VỚI MÙA VỌNG



- Giáo Phận Sài Gòn

Con tên là Maria Đinh Thị Xinh, 28 tuổi, hiện đang ở khu công nghiệp Vĩnh Lộc A, Bình Chánh, Sài Gòn. Con thuộc giáo xứ Gò Mây, hạt Tân Sơn Nhì, quận Tân Phú. Công việc của con là con làm nhân viên trong siêu thị

Nhờ lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn, con đã được Chúa thương nhận lời con cầu xin. Nhờ Chúa giúp sức mà con đã can đảm bỏ mọi thứ và quay về cùng Chúa. Con đã đi xưng tội và được Chúa thứ tha lỗi lầm nên con mừng lắm cha ạ.

Con tạ ơn Chúa, chúng con chia tay trong êm đẹp. Cả 2 đứa đều vui vẻ đón nhận sự chia ly này mà không hề oán hận hay giận dữ gì cả. Xin Chúa nâng đỡ và giúp sức để con chiến thắng mọi tội lỗi mà sống tốt hơn.

Cha ơi, cha biết không? Con vui lắm. Con vui vô cùng khi trút bỏ được gánh nặng mà lâu nay con mang. Khi đi xưng tội về, con thấy trong người nhẹ nhõm hẳn luôn cha ạ. Con không còn nổi nóng, không còn giận hờn, không còn mệt mỏi và lo lắng như lúc trước nữa. Nhờ Lòng Chúa Thương Xót mà con thấy con hiền hẳn ra luôn cha ạ! Bây giờ con sống rất thoải mái và bình an trong tâm hồn. Mặc dù con biết phía trước còn nhiều chông gai và thử thách, nhưng con luôn tin thác vào Chúa và con tin Chúa sẽ sắp xếp cuộc đời con theo cách Chúa muốn.

Con vẫn nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót trên trang web tinthac.net mỗi ngày. Con nghe suốt ngày. Con làm trong siêu thị nên rảnh là con gắn tai nghe vào con nghe cha giảng, bây giờ con ghiền luôn rồi! Con trai của con nó nghe máy 365 bài giảng của cha say sưa luôn. Sáng thức dậy là nó mở ra nghe cha giảng hết 30 phút mới đi học, tối nghe cha giảng 60 phút mới đi ngủ, con mừng lắm!

Con cũng giới thiệu Lòng Chúa Thương Xót cho nhiều người, người đạo Phật cũng có, người bỏ Chúa 20 năm cũng có. Ngày 13/10 này con dẫn 8 người đến Giáo Điểm Tin Mừng, họ cũng ao ước được đến với Lòng Chúa Thương Xót.

Con là kẻ tội lỗi đầy mình, nhờ cha mà con biết đến Lòng Chúa Thương Xót để con ăn năn thống hối quay về. Đó là một hồng ân lớn đối với con. Con vui mừng nên con viết hơi dài. Cha vui cùng con, cha nhé!

Con được Chúa chữa con khỏi bệnh đau đầu ngay lần đầu tiên con đến với Lòng Chúa Thương Xót tại Giáo Điểm Tin Mừng. Lần đó con dẫn bố mẹ và anh chị con đến để cầu nguyện, trong khi con đến cho có mà thôi, chẳng tin gì hết. Tâm hồn con khô cằn vậy mà Chúa đã sờ chạm và thay đổi con người con. Con bị đau đầu từ lúc con sinh con trai, mỗi khi gội đầu hoặc trời mưa là con đau đầu kinh khủng, đau cứ như có ai lấy búa bổ vào đầu. Con uống đủ thứ thuốc mà chẳng khỏi. Ấy vậy mà nhờ cha đặt tay, Chúa đã chữa lành cho

con ngay lần đầu biết đến Lòng Chúa Thương Xót. Chúa đã chữa con cả về thể xác lẫn linh hồn nên con hạnh phúc lắm. Con mới đến Giáo Điểm Tin Mừng được 4 lần thôi, nhưng con hứa với mình và với con trai con là mỗi tháng con sẽ về đó 2 lần để được gặp Chúa, gặp cha và cộng đoàn Lòng Chúa Thương Xót.

Xin Chúa gìn giữ và ban nhiều hồng ân xuống cho cha để cha gìn giữ đoàn chiên của Chúa ngày một vững mạnh hơn. Từ hôm đó đến nay, ngày nào con cũng lần chuỗi Lòng Thương Xót Chúa và lần chuỗi Mân Côi, khi đang làm việc con cũng đọc, trước khi đi ngủ con và con trai con cùng đọc.

*Maria Đinh Thị Xinh
xinhlx0903@gmail.com*

- Giáo Phận Ban Mê

Con là Hoài Thanh Dân, sinh năm 1962, hiện đang là giáo viên, đảng viên và giảng dạy tại trường Đặng Thùy Trâm - Đắk Lắk. Con là người ngoại đạo.

Do điều kiện về công tác, ngày 1/8/2017 con phải lên trường trả phép và chuẩn bị năm học mới, hơn nữa nơi con ở cách Buôn Ma Thuật 51km, dân vùng sâu vùng xa, huyện Lắk là vùng 3 của tỉnh Đắk Lắk. Muốn được gặp cha và cộng đoàn tại Giáo Điểm Tin Mừng, con phải đi qua Buôn Ma Thuật, Đắk Nông ... hàng trăm kilômét. Hơn nữa con lại hay bị say xe. Tất cả những khó khăn đó con khắc phục được, nhưng do hiện tại thời gian không cho phép vì con làm việc nhà nước!

Ngày 5/6/2017 đến Giáo Điểm Tin Mừng lần thứ nhất, con được trực tiếp chứng kiến rất nhiều người lên chia sẻ, người thì bệnh tật, người thì thất bại trong công việc làm ăn buôn bán... mà đã được Chúa ban ơn cho. Ngày đáng nhớ nhất trong đời con, đó là cặp vợ chồng già từ Bình Định lên làm chứng, cụ ông 90 tuổi, cụ bà 88 tuổi, bây giờ già rồi không làm được chi nữa, các con đều bỏ rơi cha mẹ. Vợ chồng cụ lên Giáo Điểm Tin Mừng để nhờ lòng thương xót của Chúa cho

các con trở về có trách nhiệm với bố mẹ. Lúc các cụ chia sẻ hoàn cảnh, do yếu điểm của con là hay xúc động, nên hôm ấy con đã lên cho cụ vé xe để về nhà lại, hơi mất trật tự trong giờ lễ nghiêm trang ấy, về nhà con vắt tay qua trán suy nghĩ rất nhiều đêm với sự việc ấy. Bằng lời trên trang giấy này con xin cha và cộng đoàn cảm thông và bỏ qua cho con.

Lúc ra về, con có mua máy 365 bài giảng lòng Chúa thương xót, và dịp ấy đang còn nghỉ hè nên thường xuyên mở máy ra nghe bài giảng của cha, các bài giảng rất thấm thía. Đến ngày 13/07/2017 con vào trực tiếp Giáo Điểm Tin Mừng lần 2. Không hiểu sao bây giờ đông, rất đông và quá đông người so với lần 1 con đến. Lần 1 con cũng thấy đông người, nhưng con vẫn được ngồi trong nhà thờ, lần này con chỉ đứng ngoài đường mà thôi. Lẽ ra con cũng lên chia sẻ lần ấy, nhưng thời gian không cho phép, nên hôm nay bằng nét bút này con xin chia sẻ với cha, cùng cộng đoàn.

Từ lúc đến với lòng thương xót của Chúa, con đã được Chúa ban cho rất nhiều ơn. Nhà con có ba phòng trọ, năm vừa rồi chỉ được một người thuê trọ, bây giờ người ta thuê trọ hết phòng. Ôn thứ hai con được khỏi hẳn bệnh đau vai gáy. Quả thật phép màu đã đến với con cha ạ.

Qua hai lần trực tiếp đến với Giáo Điểm Tin Mừng, được chứng kiến lòng thương xót của Chúa, con lại càng tín thác vào lòng thương xót Chúa. Con ước ao thắm vào một ngày nào đó được vào Giáo Điểm lần thứ ba, được lên làm chứng lòng thương xót của Chúa, được trực tiếp chia sẻ bằng lời của mình trước Cha và cộng đoàn và được tạ ơn Chúa, trong đời con sẽ cố gắng thực hiện được ước ao ấy. Con sẽ đi loan truyền lòng thương xót của Chúa tới mọi người, nhất là dân vùng sâu vùng xa ở chỗ con, đặc biệt là những người ngoại đạo như con.

Chúc cha dồi dào sức khỏe để tiếp tục rao giảng lòng thương xót Chúa Amen.

Hoài Thanh Dần

- Giáo Phận Bùi Chu

Con là giuse Vũ Thanh Điệp, 48 tuổi, ở Nam Định, giáo phận Bùi Chu. Cách đây 1 tháng, con có nhẩn tin, xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con và con gái con, và Chúa đã nhận lời.

Ơn thứ 1: Con bị bệnh đau thần kinh đã 30 năm, giờ Chúa ban cho con được khỏi hẳn, mặc dù trước đó con đã uống thuốc nhiều năm mà căn bệnh không thuyên giảm.

Ơn thứ 2: Con nghiện thuốc lá 35 năm, mặc dù đã cai nhiều, nhưng vẫn tái nghiện, giờ Chúa đã chữa cho con cai được hẳn.

Ơn thứ 3: Con gái con là Maria Vũ Thị Hương Quỳnh, 23 tuổi, mang bầu và có dấu hiệu sinh non, nhưng Chúa đã ban cho con gái con sinh được mẹ tròn con vuông rồi. Con mừng lắm cha ạ!

Con muốn vào Giáo Điểm Tin Mừng để làm chứng cho Chúa vì Chúa ban cho gia đình con các ơn đặc biệt, nhưng vì chưa có điều kiện vào trong đó được.

Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa.

*Giuse Vũ Thanh Điệp
thanhdiep24h@gmail.com*

- Giáo Phận Vinh

Con là Maria Võ Thị Thỏa, 28 tuổi, quê ở xứ Văn Thành, hạt Vạn Lộc, địa phận Vinh. Ngày 3/7/2016 con sinh đứa con gái tên là Maria Hồ Thị Bảo Trâm. Qua lời bầu cử của Mẹ Maria cầu cùng Chúa cho con được sinh thường, đau ít, sinh nhanh. Bác sĩ nói chậm 2 ngày là phải mổ vì nước ối đã ra trước rồi. Vậy mà con đã sinh nhanh chỉ trong vòng mấy tiếng. Đúng là Chúa đã thương con và gia đình con.

Cách đây 4 tháng bé Bảo Trâm bị bệnh viêm da, đi thầy thuốc họ nói bị chàm thể là cứ điều trị chàm. Một thời gian thấy bệnh vẫn không giảm, con đưa cháu đi bệnh viện da liễu, bác sĩ bảo bé bị viêm da để nặng. Mỗi lần con tắm rửa, bôi

thuốc là cháu ngứa và gãi té máu. Lúc đó con rất nóng ruột và lo lắng vì cháu mới có mấy tháng mà bị bệnh như vậy. Đêm nào cháu cũng khóc, một đêm phải thức tới 2, 3 lần, mỗi lần đau bé lại khóc. Lúc đó con chưa biết về Lòng Thương Xót Chúa đâu. Con gọi điện cho anh trai nói về bệnh của cháu như vậy. Anh nói con vào mạng tinhac.net nghe bài giảng Lòng Thương Xót Chúa đi.

Kể từ ngày được anh chỉ cho như vậy, lúc nào rảnh con cũng mở để nghe cha giảng. Qua các bài giảng của cha, con học hỏi được rất nhiều về cách cầu nguyện, cách sống hằng ngày, nhờ được nghe cha giảng mà con biết được nhiều người đã làm chứng về Lòng Thương Xót Chúa.

Con cảm ơn cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa đã cầu nguyện cho đứa con gái của con là Bảo Trâm được gặp thầy gặp thuốc. Từ ngày đưa con đi da liễu đến giờ, nó khỏe và ngủ ngon nhưng vẫn chưa khỏi hẳn. Khi nào hết thuốc thì lại nổi những mẩn đỏ li ti. Hôm đó bác sĩ cho thuốc về tắm, bôi, uống làm như vậy 2 lần mà tối hôm đó con nó ngủ ngon không khóc nữa. Con cảm tạ Chúa và Mẹ Maria đã thương đến gia đình con, nhất là đứa con gái của con.

Mặc dù con chưa được đến nghe cha giảng trực tiếp, nhưng con đã được nghe cha giảng qua mạng, con rất thích nghe cha giảng. Những lời giảng của cha nghe rất dễ hiểu và thực tế trong cuộc sống hằng ngày. Nhờ được nghe cha giảng mà con hiểu được Lời Chúa hơn, biết được nhiều người đã làm chứng về Lòng Thương Xót Chúa, công việc bác ái và nhóm Thiện Nguyện Tín Thác. Cha đi nhiều nơi, đến với nhiều người có hoàn cảnh khó khăn. Nghe cha giảng mà con tự an ủi được cho con và chồng nữa, dù cuộc sống của gia đình con cũng đang khó khăn, nhưng được Chúa thương đến hôm nay gia đình con vẫn mạnh khỏe.

Gia đình con đang thiếu thốn đủ mọi cách về phần hồn cũng như phần xác. Xin cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót cầu nguyện xin Chúa ban đức tin cho vợ chồng con, cho

vợ chồng hằng ngày luôn biết tỉnh thức để cầu nguyện, biết bằng lòng chịu mọi sự khó Chúa định và tin tưởng phó thác vào Chúa. Xin cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót cầu nguyện cho gia đình con được bình an, khỏe mạnh, làm ăn gặp may mắn, chăn nuôi được phát triển không bị dịch bệnh để có bán mà trả nợ. Gia đình con cũng đang khó khăn nhưng con thấy có nhiều gia đình còn khó khăn hơn con. Con xin đóng góp một phần nhỏ vào công việc bác ái của cha và nhóm thiện nguyện Tín Thác.

Xin Chúa Thánh Thần ban ơn soi sáng cho cha đi rao giảng Lòng Thương Xót Chúa ngày càng được nhiều người biết đến.

*Người con được Chúa thương
Maria Võ Thị Thỏa*

- Giáo phận Đà Lạt

Con tên Nguyễn Văn Vấn, là giáo viên, hiện ở giáo họ Đam Pao- giáo xứ Phú Sơn- giáo hạt Đức Trọng- giáo phận Đà Lạt.

Con tham gia đọc kinh lần chuỗi Lòng Chúa Thương Xót mới hơn 2 năm nay, việc làm trên khiến lòng con luôn đầy lòng cậy trông nơi Chúa. Tuy nhiên, có một việc mà con thấy thực sự ăn năn buồn phiền và đó cũng là lời nhắc nhở của Chúa đối với con trong khi cầu nguyện. Sự việc là mỗi lần tham gia lần chuỗi Lòng Thương Xót Chúa có đọc "Kinh Cầu Cho Các Bệnh Nhân" và khi đọc đến kinh này con thường nghĩ là mình "cầu cho ai"!

Thế là một ngày cách đây hơn 1 năm, sau khi sinh cháu thứ 2 thì sức khỏe vợ con yếu dần, theo bác sĩ chẩn đoán thì vợ con bị bệnh "rối loạn nhịp tim" khi một tim vợ con đập chậm lại và có thể chậm tới mức tim dừng hẳn bất cứ lúc nào không biết. Có một lần đang ngủ thì tim vợ con ngừng đập mà không ai hay biết, may sao lúc đó con trai (mới được 3 tháng tuổi) khóc lên và bà ngoại thấy lạ vào xem thì thấy toàn thân

vợ con đã tím tái, không còn thở, nhưng bà ngoại đã không hoảng loạn mà bấm vào "huyệt nhân trung" sau một lúc thì vợ con tỉnh lại mà không hay biết gì.

Lần thứ 2, đó là lúc cả nhà đang vây quanh thì vợ con cũng kêu mệt và cơ thể trở nên cứng dần, không thở được do tim dần ngừng đập, may sao bà ngoại lại thực hiện lại cách cũ và sau khoảng 15 phút thì vợ con cũng tỉnh lại. Sự việc diễn ra ngay trước mắt con và nhiều người thân trong gia đình khiến ai cũng hoang mang lo sợ. Trong 15 phút dài vô cùng đó chúng con không ngừng kêu gào lên Chúa. Nhưng trong sự lo sợ tột cùng đó, Chúa vẫn hằng xót thương chúng con, Ngài đã cho vợ con tỉnh lại, đó là sự sống lại thực sự. Bản thân con đã thực sự thấm thía được những lời trong "Kinh Cầu Cho Các Bệnh Nhân" mà con và cộng đoàn từng đọc hằng ngày là đã "cầu cho ai? " Con từng phân vân là mình "cầu cho ai" ư, đó chẳng phải là cầu cho chính vợ con hay sao? Cả 2 lần trên nếu không có tình yêu bao la của Chúa thì làm sao vợ con có thể sống lại.

Bây giờ vợ con đã được đặt "máy tạo nhịp" nên sức khỏe cũng dần ổn định, tuy rằng vẫn còn mệt. Con cùng gia đình xin cha thánh cầu lên Chúa cùng Mẹ Maria cho vợ con được khỏe mạnh, gia đình con được bình an và hết lòng tín thác vào Lòng Thương Xót Chúa.

Nếu được mong cha hãy phổ biến câu chuyện của gia đình con, để mọi người thấy một câu chuyện nữa về tình yêu bao la của Chúa dành cho chúng con. Và bản thân con coi đó là bài học về sự sốt sắng trong cầu nguyện. Con đã không sốt sắng, con đã nghi ngờ về lời cầu nguyện của bản thân, nhưng Chúa đã không trừng phạt mà còn dạy cho con thấy lời cầu nguyện không bao giờ là dư thừa.

Phêrô Vấn

**trang thơ Đỗ Văn Tích*

NƠI HÀI NHI CƯ' NGỰ



Này đây, Bà sẽ thụ thai
Và sinh hạ một con trai cứu đời
Giáng trần đêm lạnh tuyết rơi
Bò lừa, hang đá là nơi cơ hàn

Chúa Trời xếp đặt, lo toan
Thánh Linh quyền phép đã ban cho Bà
Đến kỳ nở nhụy khai hoa
Sinh con trẻ - đặt tên là Giê-su

Ngai vàng cai trị thiên thu
Lòng Thương Xót Chúa quá ư nhiệm mầu !
Thế gian u tối, khổ sầu
Nào ai hiểu thấu tình sâu của Ngài

Tin Mừng Giáo Điểm đêm nay
Đèn sao, hoa nến vui ngày Giáng Sinh
Đoàn người đầy ơn Thánh Linh
Hát khen, chúc tụng, tâm tình gửi trao

Trải lòng, thỏa dạ ước ao
Như Ba Vua đã hôm nào tìm thăm
Cụ bà run rẩy, thì thăm
Hướng lòng lên Chúa, tay lần Mân Côi

Đã ngoài tám chục tuổi rồi
Cả đời tin thác tay Người chở che
Thanh niên xăm trổ, xì ke
Bên hang đá, mắt đỏ hoe, nghẹn ngào

Bỏ đường tội lỗi ngày nào
Ngẩng đầu vui bước, thanh cao tâm hồn
Nông dân vất vả sớm hôm
Một đời lao nhọc, xóm thôn nghèo nàn

Tới đây, được phúc bình an
Chúa Hải Nhi đã hân hoan nhận lời
Việt kiều khắp bốn phương trời
Lòng tin thúc đẩy đến nơi Tin Mừng

Đơn sơ như trẻ mục đồng
Thánh Thần soi sáng, không ngừng ca khen
Giáo Điểm nhỏ nhoi, mọn hèn
Đoàn người tuôn đến chân chen, tâm thành

Tung hô Cha Cả cao xanh
Lòng Thương Xót Chúa chữa lành hối nhân

*Mỗi tháng một chuyện

PHÓ THÁC NƠI HÀI NHI GIÊSU



Cào cha và cộng đoàn Giáo Điểm Tin Mừng. Vợ chồng con là Giuse Monica Thanh Quốc Liêm. Ngày mà cả thế giới mừng kính Lòng Chúa Thương Xót 2017 cũng là ngày gia đình con được đón nhận tái sinh lại trong tình yêu ơn cứu độ của Thiên Chúa. Mỗi người trong gia đình con không ngớt lời tạ ơn Chúa đã giải thoát gia đình con ra khỏi mọi sự dữ vì phải đối diện một thực tại phải có cũng như bao gia đình trong đời sống thường nhật.

Con trai của con là Gioan Sơn, 35 tuổi, bệnh trầm cảm và rối loạn nhân cách, nguyên nhân do chia tay vợ, một tổ ấm tương chừng như vườn hoa muôn sắc, có cậu con trai khôi ngô, một cô con gái dễ thương, và một người phối ngẫu tương đối xuân sắc. Ơn Chúa ban tặng để xây dựng vun đắp, thế nhưng thiếu vắng tình yêu của Chúa, thiếu vắng sự chăm sóc của người bố trẻ, không có Chúa trợ giúp thiêng liêng, vì thế đã để cho gia đình tan vỡ. Từ đó những ngoại vi bên ngoài xâm chiếm, con trai của con tìm vào những cuộc chơi vô bổ, phá bỏ đền thờ tâm hồn, rồi loại bỏ Chúa ra khỏi cuộc sống. Những bóng mờ ảo vấy mờ phỉnh nịnh con trai của con có cuộc sống đế vương, bằng thủ đoạn lừa dối chúng con đang ở nước ngoài để bán hết nhà cửa lao vào cuộc ăn chơi trác táng. Chúng con bị cháu lừa bán hết nhà cửa ở Việt Nam.

Con quá đau khổ. Con chỉ biết phó thác đời sống gia đình con cho Chúa định liệu. Một năm sau khi biết con trai

con sống thác loạn trong cuộc cá độ và căn nhà của vợ chồng con để lại cho gia đình con trai con đã được con chuộc lại 2 lần. Nhưng rồi long thương xót của con đã vơi cạn. Con vẫn tiếp tục nâng đỡ, cầu nguyện khẩn khoản xin Chúa đừng ngoảnh mặt, mà hãy đoái nhìn đến đứa con đáng thương của con.

Trong biến cố này, Chúa lại thêm sức cho con có nghị lực không bỏ cuộc mà cứ cầu nguyện để có sức thực thi ý Chúa muốn. Người thân, anh chị em gia đình con khuyên bỏ nó đi, đừng nuông chiều nó nữa, nó phá tán gia bại sản con như thế rồi, còn thuốc nào chữa nữa !

Dù ngập lặn trong khó khăn bức biến con cứ vẫn bình an, vì Chúa đang sống ở trong con, cho nên dầu có ngồi trên lửa con vẫn tạ ơn Chúa mà không tuyệt vọng. Con tin rằng đền thờ xây dựng cả trăm năm, phá đổ Chúa làm lại vài ngày, cho nên con tin rằng Chúa có chương trình riêng cho gia đình con.

Sơn bán một căn nhà đường 3\2 và nếu đếm trên đầu ngón tay đủ những chiếc xe mà con đã bao lần muốn cho con trai cơ hội làm lại từ đầu, nhưng vẫn vô vọng. Nước mắt con chỉ còn lại những dòng lệ khô chảy ngược vào để xin Chúa cho con thêm sức, để ngược trông lên, để dựa vào sức của chính Chúa. Qua thách đố này, con nhận ra Chúa vẫn tôn trọng để con lo, khi con buông bỏ, không lo được trong việc dạy dỗ con cái là lúc con đã cho Chúa cơ hội để Ngài ra tay trên nan đề của gia đình con, điều thiết yếu nhất con nghiệm ra. Từ bao nhiêu năm nay việc con cái là do con lo, chồng con luôn ủy thác và cho đó là việc của người mẹ. Con thật sự chơi vui, thay vì cùng chung gánh lấy, nhưng lại mắng nhiếc nói lời tiêu cực khiến con càng đắng lòng hơn.

Ngày 10\04 chồng con mới nói với con là email về xin cha Long và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa cầu nguyện cho. Thật là tuyệt vời, mưa hồng ân đã tuôn đổ xuống gia đình con, thừa ruộng tâm hồn cần khô nay đã thấm thấu lòng

thương xót của Thiên Chúa. Chúa Thánh Thần cày sỏi và sửa lại mọi sự trong ngoài linh hồn của mỗi người trong gia đình con.

Sự biến đổi như một bí nhiệm lòng thương xót, cứ như giấc mơ vậy. Từ một người bệnh tâm thần phân liệt không kiểm soát được hành vi của mình, con trai con đã có biểu hiện cảm xúc là một hồi nhân biết nhìn nhận lỗi lầm của mình, hối tiếc đã làm cho bố mẹ đau lòng và thật lòng xin tha thứ.

Còn hơn thế nữa, con của con đã nhận thức được tình Chúa thương và biết tri ân Chúa, cứ 3 giờ chiều là gọi bố mẹ làm giờ thương xót. Một điều diệu kỳ trước kia chưa hề có bao giờ. Thiên Chúa được tôn vinh nơi gia đình. Mỗi tương quan rạn nứt giữa cha mẹ và Sơn được Chúa chữa lành. Thương tích gia đình được hàn gắn, vì lúc bệnh Sơn luôn nói bố là cha dượng không phải bố đẻ, vì khi ở Việt Nam, Sơn chơi cầu cơ ở nghĩa địa và bị bên vợ iếm bùa ngải để cắt đứt quan hệ bên vợ.

Đại lễ kính Lòng Chúa Thương Xót, cả nhân loại được mời gọi đến đại dương để chìm mình vào, để Chúa thanh tẩy bằng chính nguồn mạch xót thương. Và Chúa đã đổ máu ra để chuộc lại Sơn từ vùng xoáy của đam mê tội lỗi. Thiên Chúa đã ra tay giải thoát con trai con ra khỏi quyền lực bóng tối rồi.

Nguyện xin tình yêu và lòng thương xót của Chúa luôn giữ gìn bao phủ cha. Xin Thần Khí thêm sức để cha đủ nghị lực bảo vệ màu nhiệm thánh Chúa trao.

Cha là giấc mơ của Chúa, cộng đoàn nói chung, gia đình con là giấc mơ của cha. Chúng ta cùng thực hiện giấc mơ làm sáng danh Chúa qua mỗi lời nói, việc làm, và cầu nguyện với lòng thương xót.

Lạy Mẹ Maria dẫn dắt đường chỉ lối, xin dẫn chúng con bước đi dưới ánh sáng công lý và dạy chúng con biết khát khao tình yêu Chúa. Xin Mẹ cứu chúng con ra khỏi bóng tối của cuộc đời, và giúp chúng con biết đến Lòng Xót Thương của Chúa mà quay về với ngài. Amen

** trang thơ Kỷ niệm 26 năm sứ vụ loan truyền LCTX (21/12/2017)
con là Trần Đình Long – Giáo Điểm Tin Mừng*



SAO CHÚA CHỌN CON

Con tim con vỡ vụn và tan nát
Bị thương tật vì những mắt mát, hy sinh
Trước những đau khổ của tha nhân
khi thi hành sứ vụ
Nhưng là niềm hạnh phúc biết bao
Vì con là Linh mục của Chúa
Người đầy tớ trung thành với tinh thần phục vụ
Đến với những người nghèo cơ nhỡ
Đến với những người thất học, cô đơn
Giói bình dân trong những xóm lao động tồi tàn
Và cả những thành phần trí thức...

Ngôn từ của con là ngôn từ của Chúa
Là lời từ tâm của con tím rỉ máu
Những giọt máu được hòa tan
tùy theo mỗi hoàn cảnh
Để tiếp cho người nhịp đập tình yêu, niềm hy vọng
Để xoa dịu nhọc nhằn trong cuộc sống gian truân

Con phải hòa nhập, dần thân
Phải tín thác không lựa chọn, đắn đo
Vì lời mời gọi của tình yêu luôn thúc bách
Có thể con sẽ bị nhiễm những căn bệnh thế kỷ
Trở thành những người cùi trong những trại phong
Trở thành đề tài đàm tiếu trên miệng người đời
Nhưng sẽ không bao giờ cô độc
Vì Chúa đã thương yêu con từ muôn kiếp

Linh mục đâu phải là thánh nhân
Vẫn chỉ là một người trần yếu đuối
Giống như cây sậy gập xuống trong cơn bão
Và lại đứng lên khi hừng đông chiếu sáng
Như những bông hoa mỏng manh ngoài đồng nội
Vẫn tỏa muôn ngàn sắc mầu thu hút lũ ong
Hút nhụy cho đời hương thơm mật ngọt
Con chỉ là ánh nến lẻ loi trong đêm tối
Hương cho người tìm về chốn bình an
Ánh sáng bùng lên thân nến lụi tàn
Để an nghỉ trong tình yêu bất diệt

Là linh mục là đồng nghĩa với hy sinh
Chọn con đường hẹp chông gai sỏi đá
Bênh vực cho những bất công để bị người đời sỉ vả
Trở thành kẻ đại khờ dưới mắt người thô bạo
Là con nai vàng ngơ ngác giữa đường đời
Nhưng luôn tắm gội trong nguồn ân sủng

Ôi! Hạnh phúc và đau khổ
Tiến dâng lên trong mỗi Thánh lễ cuộc đời
Để lụi tàn trong tình yêu Thương xót
Để mỗi sớm mai khi con thức dậy
Luôn là một ngày mới để yêu thương
Để cuộc đời con luôn là hy tế
Hai sáu năm, con sắp mình tìn thác
Niềm hãnh diện: Vì Chúa đã chọn con

*Người đồng hành
Giáo Điểm Mùa Vọng 2017*